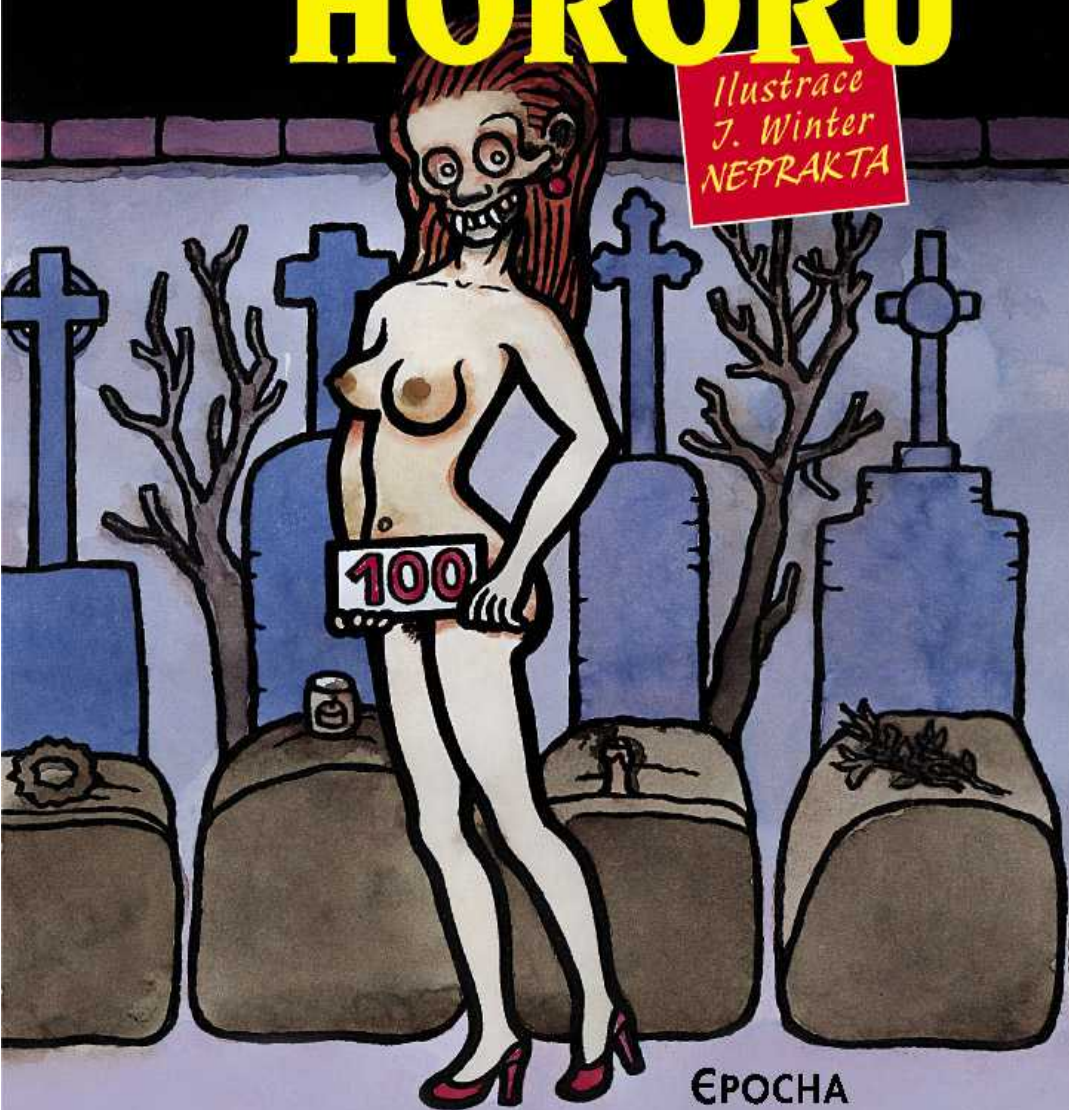

100

Miloslav
Švandrlík

NEJLEPŠÍCH HORORŮ

Ilustrace
J. Winter
NEPRAKTA

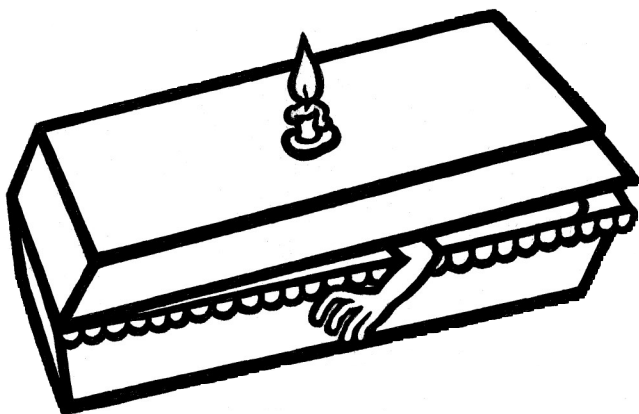
ÉPOCHA

Miloslav Švandrlík

**100
NEJLEPŠÍCH
HORORŮ**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Výběr povídek provedli
Stanislava Findejsová a Miloslav Švandrlík.
Ilustrace Jiří Winter-Neprakta.
Fotografie Vlastimil Malaska.
Přebal, vazbu s použitím ilustrací
Jiřího Wintera-Neprakty
a grafickou úpravu navrhl Karel Kárász.
Odpovědná redaktorka Blanka Kroupová.
Vydalo Nakladatelství Epoque s.r.o.,
Kaprova 12, 110 Praha 1, v roce 2007.
Druhé vydání.
Sazbu, scany a litografie zhotovilo
studio AG Design, spol. s r. o.,
Blažovského 543, 149 00 Praha 4.
Vytiskl Akcent tiskárna Vimperk s.r.o.
Špidrova 49, 385 01 Vimperk

Text © Miloslav Švandrlík, 2004, 2007
Illustrations © Jiří Winter-Neprakta, 2004, 2007
Photographs © Vlastimil Malaska, 2004, 2007
Typography © Karel Kárász, 2004, 2007
© Nakladatelství Epoque, 2004, 2007

ISBN 978-80-87027-47-9

OBSAH

Předmluva	9
Důkaz ze záhrobí <i>aneb</i> Poslední zločin markýze de Sade	11
Druhý svědek.	15
Dobry rádce.	18
Turkmenský vlkodav.	21
Viselcova intervence.	25
Loupež.	32
Ne zcela běžný proces.	35
Imbecil.	37
Negalantní amant.	44
Konec čistotného pána.	46
Lojza.	51
Bílý mužíček.	55
Když to nevyjde.	62
Pytlák.	65
Sací koš.	73
Bláznivý Lorenc.	77
Malý soukromý hřbitov.	82
Doktor Domián.	90
Zlý trpaslík Otomar.	95
Břítva.	101
Parte.	108
Svíčka na marách.	110
Žert krásné nebožky.	113
Takový krásný sklep.	117
Přirozené vysvětlení.	122
Draculův švagr.	127
Zjevení u Botiče.	133
Geniální plán.	137
Árie.	141
Farářova rada.	150
Zvuková transfuze.	154
Experiment v myslivně.	159

Sen.	162
Náhrobní kameny.	165
Zvědavost.	172
Upírův krátký život.	176
Médium.	179
Milenka mrtvého.	186
Smrt výrobce rachejtlí.	190
Domek v údolí.	195
Zubatý Matěj.	199
Nesprávné tělo.	202
Návrat do vlasti.	213
Úplňky v Kutné Hoře.	216
Uškrcená laborantka.	222
U Matěje Šenkýře.	225
Ďábel z Kujče.	229
Králíci se nedočkali.	236
Poprava na Krambergu.	240
Pruský palaš.	247
Ideální gorila.	256
Hodnotná strava.	259
Modrá voda.	264
Suverén.	272
Othello až za hrob.	277
Historické posláni.	283
Imitátor.	286
Vlkodlak měl smůlu.	289
Pohřební vůz.	295
Rakev do domu.	303
Mejdan.	310
Když se měsíc šklebí.	314
Mňoukavý hotel.	316
Filmová zkouška.	319
Mstivý šašek.	326
Kaplička.	330
Ježíšmarjá!.	334
Kníže hrůzy.	339

Kibic.	341
Děda pod jabloní.	347
Okno do hřbitova.	349
Monstrum.	353
Někdy to nevyjde.	357
Obchodnice s nadějemi.	361
Raz ta podrežem.	365
Pacient.	367
Ryšavý kovář.	374
Pták smrti.	380
Návrat.	384
Tajemství hřbitova.	387
Sokolí hnízdo.	406
Stradivárky.	410
Proč mě zachránil?.	415
Guláš.	420
Kulturní pracovník.	425
Jeden musel zemřít.	428
Varování ze záhrobí.	432
Nepožádáš manželky přítele svého.	437
Pavouček.	448
Příležitost.	452
Zrušený vlak.	460
Vražda slečny Švejdové.	463
Trochu nešťastná záliba.	468
Trestající anděl.	471
Kostlivec z Černého močálu.	476
Nebezpečná trasa.	481
Trojbarevná Penelopé.	490
Staré hodiny.	495
Zcela nezbytná vražda.	498
Trojí leknutí Roberta Brůny.	509
Horory M. Švandrlíka ve filmovém zpracování.	518

Předmluva

Jsou lidé, kteří se hororů děsí a jsou jimi znepokojeni. Neprávem. Horor je pikantní literární útvar pro lidi vyrovnané, spokojené a mírně znuděné. Nehodí se pro ty, kteří žijí ve stresu či neštěstí a kolem nichž se hromadí katastrofy. Pro ty jsou horory jen dalšími hřebíčky do rakve.

Čím je ale člověk šťastnější, najedenější, znuděnější a bezkonfliktnější, tím spíše zatouží po změně, kterou může být chvíle strachu a hrůzy. Pochopitelně nesmí jít o jev nevratný a děs, kterého se nezbavíme. Ti, kterým bezprostředně nic nehrozí, se rádi bojí. S rozkoší se tetelí strachem. Mám s tím své dávné zkušenosti.

Jako zdravé a spokojené dítě jsem býval často večer sám doma. Rodiče hráli ochotnické divadlo a buď zkoušeli, nebo schůzovali. V té době jsem se programově a velice rád bál. Zalezl jsem pod peřinu a představoval si, že mi hrozí smrtelné nebezpečí. Každé zapraskání, zašustění nebo mňouknutí kočky provokovalo a jitřilo mou fantazii. Rozliční duchové, netvoři a bubáci se houfovali, aby zahájili neúprosný útok. Na chodbě před mým pokojem stál umrlec ze Svatební košile, babizna z pohádek bratří Grimmů a nesmrtelný Kostěj. Všichni si na mne brousili zuby a hodlali zmařit můj mladý život.

Tak to pokračovalo i v následujících létech. Kdykoliv jsem byl, jak se dnes říká, v pohodě, zatoužil jsem po nových hrůzných zážitcích. Prožíval jsem katastrofy, bojoval s příšerami, padal do hrobů a prchal před upíry. Bylo to nádherné!

Kdykoliv se ale životní situace zhoršila, změnil se i vkus. Bolesti, strasti, neúspěchy či deprese rázem zaplašily veškerá strašidla. Člověk, který se ocitne na samém okraji propasti, nepotřebuje, aby mu někdo ze zálohy strčil do zad. Tady jde veškerá škodolibost stranou a terapie musí být změněna.

Tohle mám vyzkoušené, dokonce i jako autor. Horory mohou psát jen tehdy, když se cítím náramně dobře a děším lidi, kteří tím nejsou zaskočení.

To však rozhodně neznamená, že na své bubáky nevěřím! Že si s nimi jen tak pohrávám, nebo si je dokonce vymýšlím! Z toho mě opravdu nikdo nesmí podezírat. Jsem s nimi dokonce jedna ruka, ale na scénu je

---

pouštím obezřetně. Ani upíři a vlkodlaci si přece nemohou dělat to, co sami chtějí. I oni musí respektovat nějaká pravidla. Jejich úkolem je strašit, seznamovat čtenáře s tajemnými silami a přesvědčovat je, aby co nejrychleji odhodili omšelý a zvetšlý materialistický balast. Kdo to alespoň na chvíli nedokáže, neměl by horory číst. Nemůže totiž prožít tu zvláštní rozkoš z toho, když se mu za krk posadí Hrůza a milosrdně mu stiskne hrdlo. Je to stejně báječný pocit, jako když propadneme bujnému veselí, které nás vytrhne z beznadějného smutku. To však je nutno vyzkoušet, a my to můžeme pouze doporučit.

Miloslav Šrandulík

Březen 2004

DŮKAZ ZE ZÁHROBÍ

aneb

Poslední zločin markýze de Sade

Snad už po padesáté byl pan Trubač zván na spiritistickou seanci, a vždy bezúspěšně. Je to všechno naivní mysticismus, odpovídal, nebo cílevědomý podvod. Posmrtný život je nesmysl, neboť člověk je pouze organizovaná hmota. Kdo říká něco jiného, ten lže. Kdo lže, ten krade. A se zloději nemám zapotřebí se stýkat! Pan Trubač byl zásadový člověk. Padesáté první pozvání však přišlo zcela nečekaně od kypré vdovy Slavičkové. Tato dáma se panu Trubačovi velice zamlouvala, neboť z ní dýchalo živočišno a ani v nejmenším nepřipomínala nedomrlé stíny posmrtného života. Leč i ona zřejmě propadla mystice a značně jí holdovala.

„Pane Trubač,“ říkala mu, „inteligentní člověk nemá mít předsudky. Ba právě naopak. Jeho povinností je podívat se na vše vlastními očima a stavět argument proti argumentu.“

„Člověk je organizovaná hmota,“ hučel pan Trubač, „to věděli už klasi, a já to vím rovněž. Pro mne existuje pouze věda!“

„Máme teď nové médium,“ předla vdova Slavičková, „je to promovaná filoložka a velice milé děvče. Máme s ní nesmírné úspěchy a duchové velikánů přicházejí jako na objednávku. Minulý týden s námi pohovořili Goethe, Shakespeare, Edgar Wallace a Mozart. V pondělí nás navštívili Cervantes, Hitler, Eliška Krásnohorská a Konfucius. Všichni k nám promlouvali ústy našeho média.“

„Podvod,“ mávl rukou pan Trubač. „Promovaná filoložka – už to ve mně budí podezření. Nesmysl, humbuk, šálení smyslů!“

„Ale někteří velikáni se zhmotnili!“ triumfovala vdova. „Z uší média proučila bílá pára, vznášela se nad jeho hlavou a dostávala obrysy lidské postavy.“

„Přelud, halucinace, klam!“ odtušil pan Trubač.

„Ale proč se nepřesvědčíte?“ zaúpěla paní Slavičková. „Zvu vás srdečně na dnešní seanci. Nebo se snad obáváte, že by tam váš materialismus vzal zasvé?“

„Já že se obávám?“ zvolal pan Trubač. „Mé názory nemohou být vyvráceny, neboť stojí na vědeckém podkladě. Té seance se zúčastním

a odhalím podvody, ať je bude páchat kdokoliv. Madam, dnes večer mne můžete očekávat!“

Seance u vdovy Slavíčkové se zúčastnilo dvanáct lidí obojího pohlaví. Přítomní byli většinou starší, vážení občané, oblečení jako na koncert České filharmonie. Pergamenové tváře, obřadné potřásání rukama a teoretické úvahy o posmrtném životě, to pana Trubače vydražďovalo až k nepřičetnosti. Pouze díky diplomacii vdovy Slavíčkové neexplodoval a nevybílil to mystické hnízdo jako venkovskou hospodu.

Potom přišlo médium. Bledá dívka s rozpuštěnými černými vlasy vplula do pokoje, jako by pro ni neexistovala zemská přitažlivost. Pokynula všem hlavou, nepatrně se usmála a posadila se do čela kulatého stolu. To byl povel i pro ostatní. Společnost si sedla kolem stolu a sousedé se vzali za ruce. Pan Trubač seděl vedle vdovy Slavíčkové, zatímco z druhé strany se chápal jeho ruky trudovitý pán s šedivým ježkem. Pak někdo zhasl světlo.

„Počkat!“ vykřikl pan Trubač. „Proč se zhasíná? Rád bych si ty duchy pořádně prohlédl!“

Kdosi mu netrpělivým hlasem vysvětlil, že nejen každá hra, nýbrž i každý vážný experiment má svá pravidla. I řada živočichů potřebuje noc ke svému intenzivnímu životu a s duchy je tomu nejinak. Nemůžeme jim předpisovat, jak se mají chovat, ale sami se musíme přizpůsobit jejich možností.

Pan Trubač cosi zamumlal, ale ucítil stisk ruky vdovy Slavíčkové a to ho přimělo k tomu, že zmlkl.

Zato začalo mluvit médium. Křehká promovaná filoložka nejprve delší dobu vzdychala a propadala extázi, aby posléze pronesla hlubokým mužským hlasem: „Býval jsem zvyklý na vybranější a zajímavější společnost, než je tato. Je trapné být otrokem otroků, i když za jistých okolností si člověk nemůže vybírat.“

V místnosti to zašumělo nevolí.

„Tohle přece není Jan Neruda!“ zvolala jedna z dam. „A my s manželem jsme na něho intenzivně mysleli!“

„Kdo jsi, duchu?“ zahýkal kdosi. „Rci nám své jméno!“

„Jsem markýz de Sade,“ odpověděl médium, „a ačkoliv duchové nemají tak vyhraněné chtíče jako lidé, způsobilo by mi dost radosti, kdybyste vám mohl do kávy nasypat arzén a chvíli sledovat vaše zažívací potíže.“

„Pane Sade,“ zamumlal mužský hlas, „my sice nejsme šlechtici, ale na rozdíl od vás víme, co je slušnost, pořádek a morálka. Vyvolali jsme vás pouze z vědeckých důvodů.“

„Ze stejných důvodů bych z vás za živa stahoval kůži,“ odpověděla promovaná filoložka nádherným hlasem.

„Pane Sade,“ zašvitořila jakási dáma. „Mohli byste se zhmotnit? Udělejte nám to k vůli!“

Médium proneslo sprosté slovo, ale pak se děly velice podivné a záhadné věci. Z ucha promované filoložky se počalo řinout cosi mléčně bílého, stoupalo to nad hlavu jako kouř a začalo se to srážet v obrazec, který se ustavičně měnil, rostl a mohutněl, až konečně nabyl obrysů lidského těla. Tato podoba ovšem nebyla dokonalá. Spíš to připomínalo krejčovskou pannu, pohupující se ve volném prostoru a zcela ignorující zemskou přitažlivost. Společnost zahučela překvapením a posvátnou hrůzou. K tak znamenitému a přesvědčujícímu zhmotnění v této místnosti dosud nedošlo. I pan Trubač byl v prvním okamžiku šokován. Valil na ten div oči, svíral křečovitě ruce svých sousedů a přetěžce dýchal. Ale pak si vzpomněl na vědu a na své zásady.

„Podvod!“ vykřikl nepřírozeným hlasem. „Šalba a mam! Posmrtný život neexistuje! Člověk je organizovaná hmota!“

V tom okamžiku to mlsklo. Pan Trubač obdržel důkladnou facku, ačkoliv ani jeden ze sousedů nepustil jeho ruku. Bylo to nesmírně prapodivné.

„Facka není žádný argument!“ zvolal pan Trubač. „A já na pouťové triky nenaletím! Z toho jsem již vyrostl! Jste-li pan Sade, tedy mi to dokažte způsobem, o němž bych absolutně nemohl pochybovat. Za svého života jste hýřil nápady, prokažte tedy svou originalitu i po smrti!“

Nastala chvíle hrozivého ticha. Přítomní tuhli děsem nad Trubačovou odvahou a markýz zřejmě připravoval nesporný důkaz, který na něm byl požadován. Pak se ozval řezavý smích. To, že vycházel z hrdla něžné dívky, znásobovalo panující hrůzu. I pan Trubač se proti své vůli začal chvět. A znovu ten neklidný, krutý a ďábelský smích, jakého je schopen jen netvor nebo satan.

A pak se to stalo. Vdova Slavičková zachroptěla, pustila ruce svých sousedů a zhroutila se na židli.

„Světlo!“ vykřikl pan Trubač. „Rozsviňte světlo!“

Trvalo to několik vteřin, které se zdály věčností. Pak se rozsvítil lustr a veškeré nepřírozeno naráz zmizelo. V čele stolu se probouzela promovaná filoložka a nechápavě mžourala očima. Zájem přítomných však patřil vdově Slavičkové, která doslova visela na své židli a nejevila známky života. Ani to nemůžeme očekávat od člověka, který má proříznuté hrdlo. Na podlaze nedaleko kaluže krve ležela krásná zdobená břitva.

Přivolaní pracovníci kriminálky neměli mnoho práce. Břitva byla

---

zcela nepochybně vražednou zbraní. A na její rukojeti s velkým vykládaným „S“ objevili kriminalisté zřetelné otisky jediného člověka. Patřily panu Trubačovi.

DRUHÝ SVĚDEK

Pan Sobol je koncentrovaná tajuplnost. Metafyzik, expert přes záhrobní a perfektní statistik zjevení, strašidel a upírů. Na vlastní oči viděl zakletého mnicha v bechyňském klášteře, rozmlouval s duchem Františka Palackého při spiritistické seanci v Jablonci a podle tvaru lebky dovede bezpečně určit budoucího upíra.

Upřímně řečeno, nikdy jsem pana Sobola nebral vážně, protože jsem člověk zemitý a nadto mám v úmyslu se počtvrté oženit. Starostí mám nad hlavu a tajnosti onoho světa mě vzrušovaly asi jako degenerace lesních včel v Brazílii a na území Latinské Ameriky vůbec, o čemž jsem se dočetl v jakémisi magazínu. Když mi však pan Sobol sdělil, že jsem budoucí upír, začalo mi to vrtat hlavou.

„Poslyšte, pane Sobol,“ řekl jsem, „takové věci se neříkají jen tak. Slovo není plácnutí do vody. Nařknete pracujícího člověka...“

„Jaképak nařknutí?“ zvedl obočí pan Sobol. „Neřekl jsem, že se dopustíte trestného činu, a nikdy bych nic takového nevypustil z úst. Z tvaru vaší lebky jsem ovšem usoudil na budoucí upírství a nesmlčel jsem vám to, abyste tomu mohl zamezit.“

„Ono tomu jde zamezit?“ divil jsem se.

„Ovšem!“ přisvědčil znalec záhrobní. „Jinak bych vás přece zbytečně neděsil. Stačí, aby se váš pohřeb konal žehem, a jste zachráněn. Upíři se rekrutují pouze z řad těch, kteří byli pochováni do země.“

Chvilí jsem usilovně přemítal.

„Nejsem přítel žehu,“ zamumlal jsem, „ale za jistých okolností bych byl ochoten ho podstoupit. Avšak je tu ještě jedna závažná věc, pane Sobol! Kdo mi může zaručit, že mluvíte pravdu? Že jen tak nefantazírujete? Můžete ten svůj názor nějak dokázat?“

„My vědci,“ řekl pan Sobol, „můžeme i zcela nesporné pravdy dokázat jen zřídka. Jestliže věda tvrdí, že každých osmdesát miliard let

---

nastává exploze celého vesmíru, nemůže vás zcela přesvědčit, leda byste si na tu budoucí explozi padesát šest miliard let počkal. Když astronom prohlásí, že jeden z Marsových měsíců se zpožďuje za sto let o jednu vteřinu, těžko mu to vyvrátíte. A podobně je to i se mnou... Vyřkl jsem svou teorii a je na vás, jestli se dle toho zařídíte.“

„To byste taky mohl prohlásit, že se ze mne stane příští úterý krocan,“ zavrčel jsem, „a já abych ze starostí nevyšel.“

„Takové tvrzení by bylo krajně nevědecké,“ oponoval mi pan Sobol, „neboť metafyzika má své přísné a neměnné zákony. Právě tak jako matematika, fyzika a chemie. Já, který jsem na vlastní oči viděl zakletého mnicha...“

„Mohl jste mít halucinace!“ vykřikl jsem. „Abych takové věci sto procentně uvěřil, potřeboval bych ještě alespoň jednoho svědka. Jestli mě seznámíte ještě s jedním věrohodným občanem, který viděl to, co vy, budu vám věřit každé slovo.“

„Pokusím se o to,“ pravil suše pan Sobol, „přijďte večer k Zelenému džbánů!“

Samozřejmě jsem se nemohl dočkat večera a sotva jsem do sebe vpravil zeleninový karbanátek s rýží, upaloval jsem do hospody. Sedl jsem si ke stolu v rohu lokálu a čekal jsem. Upíjel jsem pivo a pokukoval po velkých nástěnných hodinách. Pan Sobol zřejmě nijak nespíchal. Teprve krátce po osmé hodině vstoupil do místnosti a přivedl s sebou vychrtlého staříka s horečnatým pohledem.

„To je můj přítel Martin Patočka,“ usmál se mile pan Sobol, „seznámil jsem ho s vaší nedůvěrou k mým poznatkům a on mě ujistil, že vás plně uspokojí.“

Podali jsme si ruce. Ačkoliv jsem si staříka prohlédl velice pozorně, nezjistil jsem na něm nic podezřelého. Vypadal poctivě a důvěryhodně.

„Tak to je váš druhý svědek?“ řekl jsem.

„Ano, to je můj svědek,“ odvětil pan Sobol. „Já sám se bohužel musím vzdát, neboť jsem dostal pozvání na velice zajímavou seanci. Poroučím se, pánové!“

Osaměli jsme s panem Patočkou a já jsem čekal, kdy začne vyprávět. Nedočkal jsem se. Stařík mlčky popíjel pivo, občas se na mne usmál, a to bylo tak dalece všecko.

„Tak vy jste přesvědčen o existenci nadpřirozena?“ zeptal jsem se ko-

nečně sám. „Věříte v duchy, upíry, strašidla a podobné věci?“ Pan Patočka němě přikývl.

„A mohl byste to nějak dokázat?“ otázal jsem se.

Následovalo nové přikývnutí. Jenomže přikývnutí není žádný důkaz a stařík se k vysvětlování rozhodně neměl.

„Víte, co si myslím?“ vybuchl jsem. „Že si s panem Sobolem ze mne děláte dobrý den!“ Rázně zavrtěl hlavou.

„Tak, proboha, mluvte!“ naléhal jsem. „Důkazy! Chci slyšet důkazy!“ Mlčel a vychutnával plzeňskou dvanáctku. Bylo mi jasné, že s tímto divným, mlčenlivým patronem nepohnu. Odevzdaně jsem se opřel o lenoch židle a čekal jsem.

Krátce po jedenácté hodině se náhle zvedl ze židle. „Zaplaťte,“ řekl suše, „půjdeme!“

„Kam teď...?“ podivil jsem se, ale zaplatil jsem.

Vyšli jsme na ulici. Byla pustá a temná, naproti v zahradě se rozštěkal pes.

„Doprovodíte mě laskavě?“ zeptal se stařík celkem zbytečně. „Nemám to daleko.“

Pokrčil jsem rameny, neboť se mi nezdálo, že by mě mohl ještě něčím překvapit. Tím spíše, že i nyní byl skoupý na slovo. Šli jsme mlčky liduprázdnými ulicemi. Trochu mě překvapilo, když zahrnul ke hřbitovu,

---

ale následoval jsem ho bez odporu. Jen mi začalo o poznání rychleji bít srdce. Došli jsme k hřbitovní zdi.

„No, já jsem doma,“ řekl. „Děkuji vám za příjemný večer.“

Otevřel jsem překvapením ústa. „Jakto doma? Jste snad hrobník? Nebo...?“

Ale stařík mě nenechal dlouho na pochybách. Jako by neexistovala zemská přitažlivost, přenesl se lehce přes plot a jako nůž do másla se vnořil do hrobu pod mohutným kaštanem. Hlína se za ním zavřela jako hladina jezera.

Zůstal jsem chvíli stát jako přimrazen. Vtom padl na pomník odlesk pouliční lampy a já jsem mohl s námahou přečíst: MARTIN PATOČKA † 16. V. 1952.

DOBŘÝ RÁDCE

Marčík se vděčně díval na obraz strýce Eduarda a nemohl se ubránit slzám dojetí. Eduard Marčík byl skvělý a mimořádně nadaný muž. Komunisté ho zbavili jmění, domů i továrny, a on si dovedl poradit. Vyznal se v motorech, byl organizačně zdatný, s každým se dovedl domluvit a odpočíval, jen když měl smrt na jazyku.

Měl také mimořádný cit pro rodinu a každým okamžikem cítil zodpovědnost k jejím členům. Když zemřel jeho bratr, pomáhal vdově a staral se o děti jako o vlastní. To mohl potvrdit zejména Mirko Marčík, který se rozhodl pro uměleckou dráhu. Když řekl strýci, že chce studovat baletní oddělení konzervatoře, starý pán se trochu pobavil a ušklíbl.

„Kdybychom žili v normálních časech,“ řekl, „asi bych ti polámal nohy, abys na to nemohl ani pomyslet. Dneska je to ale to nejlepší, co můžeš udělat. Budeš poskakovat po jevišti bez většího nebezpečí, že tě zavrou jako třídního nepřítele. Umělectví se v této době vyplácí.“

Tak dostal Mirko Marčík strýčkovu požehnaní, což se rovnalo příslibu, že dostuduje bez finančních problémů. Se strýčkovou velkorysostí se dalo počítat.

Mirko si neměl na co stěžovat. Strýc nepřekypoval nadšením ani obdivem k synovcovu talentu, ale svědomitě ho vydržoval.

„Budeš prvním balefákem v naší rodině,“ poškleboval se při tom, „a když jméno Marčík neuvidím na vývěsním štítu solidní firmy, přečtu si ho aspoň na plakátu. Ale taková je doba a já nemám právo proti tvému hopsání mocensky zasáhnout. Ale jak už jsem ti řekl, za normální situace bych ti bez výčitek svědomí přerazil nohy!“

Mirko se při těchto slovech usmíval, protože normální doby v této zemi nikdy nenastanou. Bude-li usilovně pracovat, může se někdy stát zasloužilým umělcem, ale nikdy kapitalistou.

Konzervatoř Mirko dokončil několik týdnů po strýcově smrti. Nemohl jej tudíž pozvat na předváděčku své první velké role. Strýc si nepřečetl ani pochvalné kritiky, označující Mirka za objev roku. Je ovšem otázka, jak by na to reagoval. Balet rozhodně nepatřil k jeho prioritám a tanečníky nepovažoval za elitu národa. Zřejmě by tu slávu odbyl přezíravým či shovívavým úsměvem.

Mirko Marčík se s elánem vrhl do uměleckého života. Ale krátce poté došlo k nečekané změně, kterou málokdo předpokládal. Po sametové revoluci v listopadu 1989 se situace začala vracet tam, kde byla před čtyřiceti lety. Došlo k restitucím a nápravě majetkových křivd.

Mirka to dokonale zaskočilo. Nic podobného jej ani ve snu nenapadlo. Rodinný majetek už dávno oželel, pokud se tím vůbec kdy zabýval. Žil jen pro své umělecké poslání a největší rozkoší pro něj bylo mít hlavu v oblacích. Toužil po dalších uměleckých úkolech, při jejichž plnění pocítoval bezmeznou slast. Ale životním realitám nemohl dost dobře uhnout. Bylo třeba převzít kdysi ukradený majetek a rozhodnout, jak s ním naložit. Proto také nyní stál před strýcovým obrazem, jako by se s ním chtěl poradit.

„Strýčku,“ mumlal poněkud provinile, „zřejmě mou reakcí na společenské změny nebudeš nadšen. Vždycky jsi byl ke mně štedrý a velkorysý. Celkem jsme si rozuměli, ale v této chvíli bychom se možná dostali do konfliktu. Ty bys stanul u kormidla rodinného majetku a nutil bys mě, abych se účastnil jeho rozhojňování a zvelebování. Rodinný podnik byla tvá chloub a stala by se smyslem tvého života. Ale já jsem jiný, drahý strýčku! S tvou pomocí jsem se stal umělcem, a tím chci také zůstat. Vždycky jsem po tom toužil a teď od toho nemohu ustoupit, přestože se doba velmi podstatně změnila. Ty bys to zvládl, ale já ne. Tím spíš, že mě ke změně názoru nemůžeš donutit. Byl jsi silná osobnost a zřejmě bys mi mé rozhodování jaksepatří zkomplikoval. Kdoví, jestli by ses ne-

---

rozčlil a nechtěl mi opravdu zlomit nohy. Ale já bych stejně nepovolil, strýčku. I já jsem osobnost a prosadím se v celé kulturní Evropě. Víš, kam mě pozvali? Do Madridu, strýčku! Budu tančit pro náročné španělské publikum. Řekni sám – není to kolosální úspěch? Ale nemusíš se bát, že s rodinným majetkem naložím špatně. Už jsem mluvil s dvěma advokáty, kteří mi poradí. Seženou i schopného správce a daňové poradce. Já se nebudu o nic starat a budu dostávat nějaké peníze na přilepšenou. Možná že založím nadaci pro přestárlé tanečníky a budu sponzorovat baletní divadlo. Co říkáš, strýčku, schvaluješ mé záměry?“

V té chvíli se Mirkovi zdálo, že strýcovy oči vzplály hněvem. Jejich pohled baletáka doslova proklál. Pak se obraz zlověstně rozkýval, vyrval ze zdi skobu a zřítíl se dolů. Neminul svůj cíl a Mirko tuto skutečnost kvitoval bolestným záupěním. Potom klesl k zemi a zoufale naříkal, neboť tušil, že je vážně zraněn. Totéž konstatoval v nemocnici i primář Salata.

„Máte zlomeny obě nohy, mistře,“ určil diagnózu, „a nebudu zakrývat, že jde o velice ošklivé fraktury, které se jen tak nezahojí.“

To Mirko nerad slyšel.

„A co mé umění, pane primáři?“ upřel na lékaře svůj hebký pohled. „Budou moci ještě někdy tančit? Umělecký balet je můj život!“

„Jestli ještě někdy budete tančit,“ zavrčel primář, „tedy jedině tango nebo mazurku. Na umělecký balet zapomeňte.“

„To nelze,“ záupěl Mirko, „zasvětil jsem umění celý svůj život. Nebudu-li moci tančit, zemřu.“

Ale svůj slib nesplnil. Ještě na vozíku se začal zajímat o stav rodinného jmění a zjistil, že je to vzrušující záležitost. Utěšená náplň života.

Když to vezmu kolem a kolem, předl, baletní umění je záležitost velice krátkodobá. Po třicítce začne tělo ochabovat nebo se objeví různé choroby. Umělec chátrá fyzicky i psychicky. Po chvílce úspěchu následuje dlouhé období retardace, rezignace, útlumu, a někdy i zoufalství. A to všechno po letech usilovné dřiny. Dobrý podnikatel takové problémy nemá. Půjdu-li ve strýcových šlépějích, bude ze mne spokojený milionář. Proč by mi pro štěstí neměly stačit tango a mazurka.

Mirko Marčík vděčně pohlédl na strýcův obraz, který opět visel na svém místě.

„Děkuji ti, strýčku,“ zašeptal invalidní synovec, „žes mi přelámal nohy! Naznačils mi tím cestu, ze které nikdy nesejdu. Díky!“

Tvář na obraze se rozjasnila. Poté zaslechl Mirko strýcův laskavý, milující hlas.

„Rádo se stalo, chlapče, mám z tebe radost!“

Obraz se zachvěl, ale skoba tentokrát držela pevně.

TURKMENSKÝ VLKODAV

Chtěl jsem si pořídit velkého čistokrevného psa, a protože jsem tak trochu snob, obrátil jsem se na odborníky. Ti mi doporučili středoasiata, kterému se dříve říkalo turkmenský vlkodav. Je to přírodní plemeno a o jeho povaze lze říci jen to nejlepší. Znameníť hlídač a obránář, ale také přítulný kamarád, který je svému pánovi bezvýhradně oddán. Je odolný a pro větší zahradu, jakou vlastním já, bude skutečnou ozdobou.

Jakožto úspěšný podnikatel jsem těm doporučením naslouchal s pozorováním. Není špatné, když člověku konkurenti závidějí nejen parkovou zahradu, ale i vznosného psa nevšední rasy. Navíc inteligentního zabijáka, který ví, komu podat packu a komu se zakousnout do hrdla.

Dlouho jsem se nerozmýšlel a jak to šlo, vypravil jsem se za chovatelem středoasiatů Vratislavem Holoubkem. Tak jsem se po dlouhé době opět dostal na Valašsko.

Vratislav Holoubek bydlí šest kilometrů od Vsetína a vypadá spíše jako Hanák. Zřejmě proto, že se narodil v Olomouci. Přesto mi nenabídl tvářůžky, ale bryzdu, načež mě seznámil s Bertou, překrásnou turkmenskou vlkodavkou. Nejskvostnějším psem, jakého jsem kdy viděl. Určitě by zadržel i mohutnější zvíře, než je vlk. Ostatně pan Holub to rád potvrdil.

„Má to v genech,“ zamlaskal, „a nedovede se tomu vzepřít. Po tisících letů chránil stáda ovcí a majetek svého pána. Neustoupil by ani před tygrem. Jeho odvaha nezná mezí. Jestli si ho pořídíte, budete nejen spokojen, ale přímo nadšen.“

Berta se mi opravdu líbila. Tím spíš, že se nepokoušela vnořit své nádherné tesáky do mého hrdla. Hleděla na mne přívětivě a přátelsky mi olízla nos. Z jejího pohledu čišela добрota a laskavost. Pes, po jakém jsem toužil. Milý, vlídný, ale také oddaný a nebojácný.

„Když se rozhodnete pro turkmenského vlkodava,“ usmíval se Vratislav Holoubek, „bude to největší terno vašeho života. Jako kdybyste toužil po autě a vyhrál mercedes.“

Vůbec jsem o tom nepochyboval. Ani cena nebyla rozhodující.

„A kdy budou štěňata?“ zeptal jsem se. „Byl bych rád, kdyby byla od Berty.“

Holoubek chápavě přikývl.

„Budou od Berty,“ slíbil, „a také od Arlanda, nejskvostnějšího vlkodava všech dob. Vyhrál veškeré soutěže, kterých se zúčastnil, a okouzlid všechny, kteří se s ním dostali do styku. Samozřejmě kromě vlků.“

„Pochopitelně,“ přikývl jsem, „ale k tomu pravděpodobně moc příležitostí asi neměl.“

Holoubek se zachmuřil jako pirát, který se rozhodl vyprávět mimořádně krvavý příběh.

„Arlando byl nekompromisní,“ řekl, „a na své vlastnosti bohužel doplatil. Dnes již není mezi námi a vy si za pár týdnů vyberete mezi posledními z jeho potomků.“

„Prohrál v boji s vlkem?“ hádal jsem. „Dal se do rvačky s celou smečkou a podlehl přesile?“

„To je směšné!“ odmítl mou domněnku Holoubek. „Arlando by se nelekl stáda slonů, natož pak smečky obyčejných vlků. Všechno se odehrálo úplně jinak. A vy máte konečně právo to vědět.“

Učinil dramatickou pauzu a pokračoval. „Arlando byl psí génius. To, že nenáviděl vlky, bylo samozřejmé. To měl v genech a u vlkodava se tomu nikdo nepodiví. Ale Arlando dovedl rozpoznat vlka i v lidské podobě – neboli vlkodlaka.“

„Počkat,“ vykřikl jsem, „teď mi tu vyprávíte pohádku! Nebo chcete vážně tvrdit, že mezi námi žijí vlkodlaci?“

„Samozřejmě!“ řekl chovatel. „Sám Arlando zlikvidoval tři. Proto také již není mezi námi.“

„On zakousl tři lidi?“ žasl jsem.

„Tři vlkodlaky,“ opravil mě, „jen nedopatřením za lidi považované. Kdyby je vyřídil v jejich vlčí podobě, nikdo by z toho nic nevyvozoval.“

Musel jsem se dovědět víc.

Arlando byl nejmilejší pes, jakého jsem kdy měl,“ vzpomínal Holoubek, „a je otcem patnácti vlkodavů, které jsem prodal většinou do

Turkmenský vlkodav

---

ciziny. Ti, kteří se narodí Bertě, budou poslední a je to obrovská škoda. Musel byste, přáteli, Arlanda znát! Nedal jsem bez něho ránu a jezdil s ním po celé střední Evropě. Mou vášní jsou atypické závody dřevařů nebo chovatelů ovcí. Tam se lze totiž nejčastěji setkat se zakuklenými vlkodlaky. Přišl o těchto tvorech knihu a Arlando byl mým jediným pomocníkem. Na prvního vlkodlaka jsme narazili na východním Slovensku. Jmenoval se Jano Kožár a umístil se na druhém místě ve stříhání ovcí. Shodli jsme se okamžitě s Arlandem na jeho utajované identitě, a tak jsme byli nuceni zasáhnout. Vlkodlaky je třeba vyhubit. V tom se mnou doufám souhlasíte. Jsou to zrůdy, i když tak mnohdy nevypadají. Ten Kožár měl tak znamenitou masku, že ho nikdo z účastníků závodu neodhalil. Jedině já a Arlando jsme nebyli ani vteřinu na pochybách. Uvědomil jsem si, že musíme jednat, a mou povinností je dát Arlandovi příležitost k rychlé akci. Vymyslel jsem to znamenitě a z místa činu jsme včas uprchli. Druhým vlkodlakem, kterého jsme zlikvidovali, byl Polák z Jelení Gory, dřevorubec Zenon Sviecko. Soutěžil v porážení stromů a překonal i favorizované Kanadany. Byl to bodrý chlapík, který zpočátku unikal mé pozornosti. Teprve když Arlando významně zavřel, pochopil jsem a omluvil jsem se za svou zpozdilost. Pak jsme Sviecka vyřídili stejně rychle jako předtím Kožára. Zmizeli jsme rychle a ještě v témže měsíci našemu útoku neodolal bača Harazim, údajně Valach z Kotár. Mohli jsme být spokojeni, protože tři zabítí vlkodlaci – to byl velice slušný výsledek. Naprosto jsem nepočítal s tím, že si ty tři likvidace dá někdo dohromady a vydá se po naší stopě. Ale stalo se. Soukromý detektiv Skulina, obdivovatel turkmenských vlkodavů, odhalil pravdu a přišel za mnou s návrhem, který jsem byl nakonec nucen přijmout. Musel jsem trojnásobného vítěze nad vlkodlaky Arlanda utratit, aby nedošlo k rozuzlení daleko horšímu. Detektiv Skulina nakonec přijal úplatek a vybral si Arlandova syna Archibalda s tím, že náš případ odloží k ledu. Byla to pro mě krutá rána, tím spíše, že Archibald má mnoho znamenitých vlastností po otci. Obávám se, že je nyní nevyužije a detektiv mu neumožní zakusovat vlkodlaky.“

„Ono je to moc riskantní,“ upozornil jsem ho, „zvláště v zemi, kde není uplatňován trest smrti.“

„To se týká jen lidí,“ namítl Holoubek, „a vlkodlaci jsou pouhá monstra. I když mají někdy občanské průkazy. Jestli si přejete, ukáží vám Arlandův hrob.“

Odešli jsme do zahrady a Berta nás pochopitelně následovala. Hrob byl vzorně upravený a osázený květinami. Nechyběla ani barevná Arlandova fotografie.

„Byl to velikán,“ zaslzel Holoubek, „a doufám, že jeho nadané děti půjdou v jeho stopách. V Turkménii byli vlkodlaci vyhubeni již koncem osmého století a díky vlkodavům se tam již nikdy neobjevili. U nás to bude obtížnější, ale pravda a láska nakonec stejně zvítězí nad lží a nenávistí!“

Nyní již zcela nepokrytě plakal. Slzy dojetí padaly na Arlandův hrob jako životodárný déšť.

„Za tři měsíce dostanete Arlandova syna,“ slíbil Holoubek, „a již nyní vím, že to bude opravdový bohatýr.“

Věřil jsem tomu naprosto a v skrytu duše jsem doufal, že kromě vlkodlaků bude likvidovat i upíry, kterých je mezi mými konkurenty více než dost.

VISELCOVA INTERVENCE

Inženýr Josef Růža působil dojemem spokojeného a blahobytného člověka. Mírně obtloustlý, usměvavý a při každé příležitosti klimbající. Také nyní seděl u stolu nad otevřenou knížkou a navzdory tomu, že šlo o proslulou detektivku, nahlas pochrupával. Nikdo mu v tom nebránil, protože krásná doktorka Věra Růžová právě sloužila na druhé interně fakultní nemocnice.

Ještě před rokem to byla doktorka Sládková. Jejím manželem nebyl nikdo jiný než ředitel obchodního domu Prior Jeroným Sládek. V rozpu-ku mužných sil se oběsil, a nebylo to prý kvůli manku. Slyšel příliš mnoho nepěkných řečí o své atraktivní manželce a velice si je připouštěl. Celé město si mělo několik týdnů o čem povídat.

To, že se doktorka Věra provdala za inženýra Růžu, chápali lidé jako dobrý vtíp. Jinak si to nedovedli vysvětlit. Démonická temperamentní žena si uváže na krk lenivého, odulého a ospale klimbajícího bambulu. Ale stalo se. Brzy leckdo uhodl pravý důvod lékařčina rozhodnutí. Dáma mohla pokračovat v četných milostných avantýrách, aniž tím vzbuzova-

---

la manželovu žárlivost. Představa, že by ji inženýr špehoval, dělal scény, nebo se dokonce věšel, byla zcela absurdní.

Na svůj osud si inženýr rozhodně nestěžoval. Sem tam se ukázal po boku vyhlášené krasavice, občas s ní sdílel lože, a to bylo víceméně všecko. Doktorka Růžová měla naprostou volnost a svého nového manžela si nemohla vynachválit. Zatímco manželství s Jeronýmem Sládkem bylo nekonečným řetězcem žárlivých scén, zoufalých výčitek a demonstrativních pokusů o sebevraždu, inženýr Růža se postaral o bezproblémový život, hraničící s vysněnou oázou klidu. Oběma to plně vyhovovalo.

Boubelatý inženýr Růža nyní usnul uprostřed třetí kapitoly na stránce třicet devět při druhém odstavci. Již od dětství na něho literatura působila jako silné sedativum a bylo lhostejné, jaký žánr si k svému sebevzdělání právě vybral. Dokázal usnout i při erotickém čtení plném rafinovaných perverzít. Nyní to odnesl McBain se svým statečným detektivem Carellou a jeho hluchoněmou manželkou. Inženýr Růža poprvé zachrápal ve chvíli, kdy se detektiv obrátil na ženu s naléhavou prosbou.

Obvykle se po nějaké době probudil žízň. Chrápáním mu vyschlo v krku a on byl nucen se důkladně napít. Teprve po několika mohutných locích neslazené minerálky mohl opět spokojeně usnout.

Tentokrát ho však probudilo vrznutí dveří, po kterém následoval tichý, ale velice nepříjemný řezavý smích. Na něco takového nebyl Růža ve svém bytě zvyklý, a proto se ocitl takřka okamžitě v bdělém stavu. Zamžoural očima a vyjeveně pohlédl na muže v tmavých šatech, který se právě posadil k jeho stolu a měl zřejmě velice dobrou náladu. I když jeho smích zněl dost zlomyslně.

Inženýr stěží potlačil zděšený výkřik, protože smějícího se muže okamžitě poznal. Nemohl se mýlit. Byl to nade všechny pochybnosti Jeroným Sládek, bývalý ředitel obchodního domu.

„Ty jsi živ?“ vyrazil ze sebe konečně Růža. „Co to má znamenat? Byl jsem přece na tvém pohřbu! A vzal jsem si vdovu, kterou jsi po sobě zanechal!“

Sládek se pobaveně šklebil. „Samozřejmě jsem mrtev,“ řekl téměř pyšně, „a jestli chceš, mohu ti ukázat na krku rýhu po provazu, který mě usmrtil. Byl jsi pochopitelně na mém pohřbu a mohls tam nechat oči na krásné vdově, která se s velkými obtížemi nutila do pláče. O něco poz-

---

ději ses oženil s největší děvkou, žijící v našem nijak zvlášť úctyhodném městě! Provdala se za tebe, protože jsi mamlas a budižkničemu. Většího osla by nenašla v celých Čechách! Nasadí ti parohy, kdy si vzpomene, a ty to přijímáš jako nejsamozřejmější věc na světě!“

„Tak dost!“ zavrčel Růža. „Takové urážky si nedám líbit ani od nebožtíka! Vtrhl jsi ke mně neohlášen jako nějaký dacan! Ani jsi nezaklepal! Rýha na tvém krku mě nezajímá a tvé názory rovněž ne! Vůbec nechápu, co tím sleduješ! Snad si nemyslíš, že se budu chovat tak trapně a pošetile jako ty? Že začnu žárlit a dělat své ženě scény na každém kroku? Víš, cos byl? Šašek a kašpar, který sloužil pro pobavení celého města! Měl jsi krásnou, elegantní ženu, kterou ti kdekdo záviděl, ale ty sis toho nevážil!“

„Čeho jsem si měl vážit?“ vyjekl nebožtík. „Toho, že se vyspala se všemi doktory ve špitále, a ještě jí to nestačilo? Měl jsem jásat nad tím, že má žena je běhna mimořádné výkonnosti?“

„To jsou pomluvy,“ máchl rukou inženýr, „a o tvé úrovni svědčí to, že sis jejich pravdivost chtěl za každou cenu ověřovat! Šťastné manželství je založeno na vzájemné úctě a důvěře. Já své ženě věřím. To, že se chce líbit a ráda si zakoketuje, jí rozhodně nemám za zlé. Nemohu ji všude vodit za ručičku a soudím, že má plné právo pobavit se v dobré společnosti podle svého vkusu!“

„Pelešení s bandou zvrhlíků říkáš pobavení?“ zlobil se Jeroným Sládek. „Jsi trouba, lenochod a bambula! Nikdo jiný by takovou důru vedle sebe nesnesl! Cožpak nemáš v těle špetku hrdosti? Jak dlouho se ještě chceš na tu spoušť dívat, ty mameluku? Čekáš, až ti své milence přivede do bytu?“

„Byl jsi psychopat zaživa,“ řekl Růža s povzdechem, „a zůstal jsi jím i po smrti. Jenom nechápu, proč mě výlevy své zášti a averzemi vůči Věře obtěžuješ! Co tím chceš dosáhnout? Myslíš, že začnu trojčit jako ty? Že budu žárlit a nakonec si hodím mašli? Kdepak, kamaráde, ze mne sebevraha neuděláš! To je tvoje parketa!“

„Není!“ prohlásil Sládek rozhodně. „To je další věc, na kterou jste té flundře naletěli! Já jsem se neoběsil!“

„A od čeho máš tu rýhu na krku?“ zeptal se posměšně inženýr. „Před chvílí ses jí holedbal, a teď mi snad začneš tvrdit, že jsi zemřel na zápal slepého střeva!“

„Rýha je pochopitelně od provazu,“ připustil nebožtík, „ale to v daném případě nic neznamená! Neoběsil jsem se. Byl jsem oběšen! Ta rajda mě odeslala na onen svět bez sebemenších výčitek svědomí! Je to nejen děvka, ale i vražedkyně! Krutá a chladnokrevná!“

„Bohužel nevím, jakým způsobem se vyhazují z bytu šílení nebožtíci,“ konstatoval inženýr, „a ty toho nepatříčně využíváš! To si opravdu myslíš, že bych něčemu takovému mohl, třeba jen na vteřinu, uvěřit? Jak by křehká gracilní žena mohla oběsit chlapa jako horu?“

„Takhle uvažují všichni,“ řekl trpce Jeroným, „a proto nikoho ani nenapadlo Věru podezírat. Ale udělala to, a já ti povím jak! Sám jsi mi vyčetl, že jsem se mnohdy choval směšně. Žárlil jsem, ovšem nikoliv bezdůvodně, a snažil se ji přimět k přijatelnějšímu chování. Často jsem se ponižoval a pokoušel se v ní vzbudit soucit. Vyhrožoval jsem jí sebevraždou a několikrát jsem ji fingoval. Tak tomu bylo i toho večera, kdy jsem skonal. Zatloukl jsem do trámu skobu a pověsil na ni oprátku. Stoupl jsem si pod ni na stoličku a čekal na manželčin návrat. Chtěl jsem ji, jako obvykle, postrašit. Když jsem zaslechl, že přichází, strčil jsem hlavu do oprátky. Doufal jsem, že je v ní špetka citu a snad i lásky. Také jsem se mylně domníval, že musí mít výčitky svědomí z toho, jak se vůči mně soustavně provinuje. Ale přepočítal jsem se. Sotva Věra vstoupila do místnosti, jediným pohledem odhadla situaci a reagovala na ni jako dokonalá zvrhlice. Bleskurychle přiskočila a podkopla pode mnou stoličku. Stala se mým katem a já jsem se ocitl v situaci, z níž nebylo úniku. Provaz se mi zadrhl kolem krku a ona se na můj zoufalý boj o život dívala výsměšně a cynicky. Když si byla jista výsledkem, šla se na chvíli projít, aby mě po necelé půlhodině objevila mrtvého. Pak už se dokonale přehrála do role zdrcené vdovy a obalamutila kdeкого. I když si málokdo činil iluze o její morálce, nikoho nenapadlo, že by byla schopna vraždy!“

Jeroným skončil a sledoval, jak jeho výpověď zapůsobila.

„Hezká pohádka,“ zamumlal inženýr, „ale nevím, proč mi ji vypravuješ. I kdybych jí uvěřil, co bych měl podle tebe dělat? Měl bych zavolat policii a sdělit jí, že mě přišel navštívit nebožtík a obvinil svou bývalou ženu z vraždy? To by mě odvezli rovnou do blázince! Nebo bych to měl říci Věře? Tím bych asi její sympatie nezískal, nemyslíš? Tohle, kamaráde, není můj problém! Všechno sis zavínil sám a mne do toho netahej! Jestli ses pověsil sám, nebo ti přítom trochu pomohla, to já řešit nebudu!

Ty jsi na onom světě, tak si to tam pěkně užívej a nepleť se mezi manžele, kteří si žijí šťastně a spokojeně! Proč bych ti ostatně měl věřit? Zřejmě jsi stále do Věry zamilovaný a vymýšlíš si nehoráznosti, abys jí pokazil druhé manželství, které se, na rozdíl od toho prvního, povedlo!“

„O tom, jak se povedlo,“ přerušil ho viselec, „se můžeš velice snadno přesvědčit! Stačí, když odhodíš klapky, které máš na očích, a zbavíš se své odporné lenosti! Půjdeš-li teď do fakultní nemocnice, přistihneš ji v posteli s primářem Horou!“

„To je absurdní!“ řekl Růža rozhodně. „Cožpak by se slušelo, abych já, vážený občan s akademickým titulem, pelášil o půlnoci do špitálu a pátral tam po své ženě? Víš, jak bych se zesměšnil? Zítra by o tom mluvilo celé město! To opravdu nemám zapotřebí!“

„Jsi ubohý maloměšťák!“ odsoudil ho Sládek. „Místo o svou čest se staráš o lidské řečičky! Nemáš odvalu podívat se pravdě do očí! Proč nechceš vidět tu amorální bestii, jak slastně vzdychá v náručí perverzního kolegy? Bojíš se toho pohledu, zbabělče?“

„I kdyby to byla pravda,“ děl pochybovačně inženýr, „k čemu by takové zjištění posloužilo? Maximálně k rozvratu mého šťastného manželství. Já své ženě věřím a tvá jedovatá slova nemohou mou důvěru nahodit! Vždycky se ke mně chovala něžně a pozorně. Nikdy mi nezavdala důvod k nespokojenosti!“

„Protože jsi nenáročný pecivál!“ vyčetl mu Jeroným. „Stačí ti, když se s ní jednou za týden vyspíš a občas se po jejím boku předvedeš na veřejnosti. Stačí ti to k spokojenosti a jí také, protože má téměř neomezený prostor pro své nekalé rejdy. Jdi do nemocnice a přesvědčíš se sám! Je to nestoudnice, kterou je třeba potrestat! Já to udělat nemohu, ale ty ano!“

„A jsme u jádra pudla!“ zaradoval se Růža. „Teď ses konečně projevil! O mne ti vůbec nejde, ale rád bys mě zneužil pro svou pošetilou pomstu. Namluvil jsi mi tady spoustu nesmyslů, protože se stále nemůžeš smířit s osudem, který tě postihl! Jenomže ses obrátil na nesprávnou adresu! Ze mne Othella neuděláš! Přestaň mě otravovat a vrať se na hřbitov, kde si můžeš počítat kopretiny nebo malovat na náhrobní kameny!“

„Jsi hlupák,“ zuřil nebožtík, „který na svou hloupost jednou těžce doplatí! Ale já jsem své poslání splnil! Varoval jsem tě! Ukázal jsem ti svou bývalou ženu v celé její mravní ohyzdnosti. Seznámil jsem tě s její tem-

---

nou minulostí včetně toho, že se stala vražedkyní! Už si o ní nemůžeš nic namlouvat! Je na tobě, abys jednal!“

V té chvíli se inženýr Růža probudil podruhé. Pocítil krutou žízeň a detektivka mu vypadla z rukou.

„Pane Bože,“ zachrčel, „to byl zase sen! Z takových zážitků bych za chvíli dostal infarkt!“

Došel k ledniče a napil se minerálky. Ani tento příjemný zážitek ho však úplně neosvěžil. Navzdory všemu se nemohl zbavit pocitu, že nepříjemný sen ještě neskončil. Jako by Jeroným Sládek stále seděl u stolu a potměšile se pochechtával.

Jak se člověku mohou zdát takové nesmysly, mumlal Růža nespokojeně. Jsem přece klidný, vyrovnaný člověk, a ne takový žárlivý cvok, jako byl Sládek! Ten dělal ubohé Věře ze života peklo! Místo aby byl rád, že se za něj vůbec provdala, choval se jako nepřítel! Jednou si podřezal ruce žiletkou, podruhé skákal pod vlak a potřetí... vůbec bych se nedivil, kdyby mu tu stoličku opravdu podkopla!

Inženýr se zarazil. U čerta, zlobil se. Nakonec mě ten zatracený sen opravdu ovlivní! Začnu věřit tomu, že Věra toho pomateného žárlivce zavraždila! Takový nesmysl! Lékařka, která denně zachraňuje lidské životy, by přece něčeho takového nebyla schopna! Je to příkladná, obětavá žena, pečující o své pacienty. Možná právě v této chvíli...

Tuto větu se mu nepodařilo domyslet tak, jak si představoval. Naopak. Vzpomněl si na primáře Horu, stárnoucího playboye, jehož dívčí skalpy byly více než početné. Sestry a lékařky v jeho dosahu prý mohly napsat rozsáhlé erotické memoáry!

Což když ten sen nebyl pouhým snem a Jeroným Sládek tak úplně nebláfoval? Je tak nemožné a neuvěřitelné, že Věra právě dnes slouží s tím starým, oplzlým kozlem a věnuje mu svou přízeň?

Růža se zlověstně zamračil. Do opravdového žárlivce měl hodně daleko, ale představa, že ho manželka v této chvíli podvádí a cynicky mu nasazuje monumentální parohy, se mu ani trochu nelíbila. Zmocňovala se ho sžíravá zvědavost, která předchází pošetilým akcím všech Othellů. Toužil po jistotě, před níž psychiatři znají věci důsledně varují.

Koneckonců, říkal si Růža, proč bych si to nemohl zjistit? Taktně a bez skandálu? Nemusím vpadnout do špitálu jako rozběsněný mstitel a přede všemi se znemožnit! Jsem člověk na úrovni a mohu si přece vy-

---

myslet nějaký rozumný, nebo alespoň přijatelný důvod k návštěvě své ženy! Když už jsem jednou, vlivem tak podivných okolností, pojal určité podezření, je vhodné vyvodit z něj patřičné důsledky! Pochopitelně s veškerými ohledy a s jistou noblesou!

Inženýr Růža se pečlivě oblékl a proti svým zvyklostem opustil útulný a vkusně zařízený byt. Vyšel na noční ulici, kde kromě motajícího se opilce, objímajícího láskyplně kandelábr, nebylo živáčka, a ráznými kroky zamířil k nemocnici. Takovou zdravotní procházku si nedopřál již řadu měsíců.

Ale jeho svižný, cílevědomý krok neměl dlouhého trvání. Když se Růža znovu zamyslel nad cílem své cesty, začal váhat. Viditelně zpomalil a posléze se loudal jako nějaký houbař. V duchu si spílal a charakterizoval sám sebe jako žárlivého idiota a trapného hlupáka. Uvažoval o návratu domů. Jenomže potom zjistil, že v hostinci U modrého hroznu se ještě svítí. Jako obvykle přetahovali zavírací hodinu a Růžovi to přišlo náramně vhod. Odhodlaně vstoupil do místnosti, kde si několik občanů spokojeně prozpěvovalo a jeden vyspával pod politým stolem.

„Hezkej večír, pane inženýr!“ zahlaholil hostinský. „Co si dáme? Ale musíme to vzít fofrem, za chvílku to musím zapíchnout!“

Růža si dal dvojitou vodku. A protože čas opravdu neúprosně tlačil, rozhodl se, že si tento počínek zopakuje.

„Pane inženýr,“ chválil ho hostinský, „vám to dneska táhne! V takový formě jsem vás ještě neviděl!“

Růža si vedl zdatně a chválu si zasloužil. Během třiceti minut vypil deset dvojitých vodek a úplně zapomněl na všechny problémy. Vyvrávoral zpátky na ulici a nechtěl už řešit vůbec nic. Nezajímal se o manželku ani o jejího prvního chotě. Spokojeně se motal neznámo kam. O své cestě by nemohl podat žádné svědectví, protože si vyrobil překrásné, několik hodin trvající okno.

Když se inženýr Růža probudil, bylo již ráno a kolem něho zněl zpěv ptactva. Jak by také ne, když na městském hřbitově rostly překrásné, vysoké kaštany. Růža ležel na jednom z nejlépe upravených hrobů. Když si překvapeně promnul oči, mohl si na mramorovém pomníku přečíst, že zde odpočívá Jeroným Sládek, bývalý ředitel obchodního domu Prior.

LOUPEŽ

Máta nepatřil k andílům, ale důkladný zločin si naplánoval teprve na dnešní večer. Koneckonců měl už na to léta, plnoletost se kvapem blížila. Bylo třeba se trochu projevit.

Máta byl zdatný chlapík a na loupežné přepadení si troufl. Nesmí se ovšem ukvapit, svou oběť si musí náležitě vytipovat, aby nedopadl jako Romančík. Ten přizabil chlápka kvůli třiceti korunám a zapatlané kravatě. Takový zločin se nevyplatí. To je lepší se potloukat po tržišti a krást póvl, na který člověku padne oko.

Ale Máta žádnou začátečnickou chybu neudělá. Nepropadne nervozitě a rozvážně vybere svou oběť. Musí to být někdo, koho zvládne, žádný hromotluk. A taky je důležité, aby vypadal trochu blahobytně. Musí z něho vypadnout balík, takový Šukera se vyzná. Vždycky klepne někomu, kdo u sebe má pár papouchů a na ruce prsteny. To už stojí za to trochu pokoušet paragrafy!

Nastal večer a Máta vyrazil na lov. Přes den si důkladně obhlédl terén a nyní se nemusel příliš rozhlížet. Věděl, kam si stoupnout. Znal přímo ideální místo. Byl to vlastně vjezd do dvora, kde zahajoval vstup do vyšší společnosti jakýsi autolakýrník. Narezavělé vraky čekaly na nový kabát a mladý podnikatel na úspěch. Teď se tu potulovalo pouze několik nespokojených potkanů.

Máta využil nabízejícího se úkrytu a couvl z ulice do nenápadného a neosvětleného vjezdu. Tady si počká na svou oběť. Určitě bude mít štěstí! Dokáže, že se stal skutečným chlapem, který necouvne před žádným nebezpečím. Bude imponovat ženám a dost možná, že se jednoho dne k němu vrátí Alena Šotolová, která ho před dvěma měsíci opustila. Viděla v něm pouhého stydlivého holobrádka a nedokázala odhadnout jeho přednosti. Máta na to musel stále myslet. Nedovedl se se ztrátou atraktivní dívky smířit a věřil, že není všem dnům konec. Ví, co má a také musí udělat. Nesmí rozpačitě přešlapovat mezi neotrkanými pubertáky, ale musí se náležitě předvést. Zvednout si sebevědomí a předvést se v tom nejlepším světle. Teď se mu naskýtá životní příležitost.

Máta, opřený zády o zeď, trpělivě čekal. Věřil, že se objeví někdo, kdo způsobí trvalý obrat v jeho životě. Nejlepší by bylo, kdyby se sem přivírá-

---

voral nějaký opilec. Pochopitelně ne takový, který veškerou hotovost prohrál v hracích automatech. Takový, který alespoň trochu myslí na zadní kolečka a nevydá se z poslední koruny. Nebo by to mohl být nějaký střízlík, spěchající na rande. Takoví lidé se chtějí vytáhnout před holkou a nikdy nemají prázdnou peněženku. Máta rozhodně nehodlá vyjít naprázdno.

Pak konečně uslyšel kroky. Pomalé, plíživé a provázené těžkým oddechováním. Zřejmě se jednalo o staršího netrénovaného člověka. S tím nemusí mít mladý lupič příliš práce, což Máta kvitoval s potěšením.

Leč první dojem byl mylný. Nešlo o žádné podvyživené individuum, ale o člověka robustního a zřejmě i zdatného. Jestliže nekrácel dost rychle a trochu funěl, měl k tomu dost dobrý důvod. Vlekl totiž velký kufr, který rozhodně nebyl prázdný. To Mátu zaskočilo.

Usilovně přemýšlel, jak se má zachovat. Rozhodně se nechtěl s neznámým mužem poprat. Na druhé straně ho nehodlal nechat jen tak přejít. Jediné, co mu zbývalo, byl nečekaný, razantní útok, vylučující možnost odvety. A pak rychlý, bezpečný útěk s neznámým nákladem.

Máta si na to troufl a také akci brilantně provedl. Muž, zasažený obuškem do temene hlavy, se svalil na dláždění, aniž se zmohl na jediný obranný pohyb. Aniž vykřikl, pustil kufr a lupič se ho chtivě zmocnil. O svou oběť se už nestaral a s těžkým břemenem se vydal co nejdříve do bezpečí.

Nešlo o žádnou procházku. Naopak. Byla to ta největší dřina, jakou Máta poslední dobou zažil. Připadal si jako námezdný nosič, který neuváženě přijal mimořádně těžké břímě a teď se s ním musí vláčet k tomu nejbližšímu cíli. Samozřejmě si to namířil k domovu. Zvědavost ho hnala, protože doufal, že právě zbohatl. V tak těžkém kufru musí být něco, co má nějakou cenu. Určitě nejde o šatstvo a osobní věci. Vypadá to spíše na nějaké aparáty nebo něco podobného. Kámoš Bedar štípnul na nádraží kuffík a dostal se ke kolekci vzácných stříbrných přístrojů.

Máta se těšil, až kufr doma otevře a potvrdí své předpoklady. Zrychlil krok a dýchal stejně urputně jako chlap, kterého před chvílí oloupil. Ani si to neuvědomoval. Navíc přestal být ostražitý.

Přímo na rohu ulice narazil na policejní hlídku. Těžko říci, jak se měl zachovat, ale to, co učinil, rozhodně nebylo taktické. Máta pustil kufr a začal bezhlavě utíkat. Bezvýsledně. Neměl formu a cesta s těžkým zavazadlem mu neprosperovala. Nelze se divit, že skončil na policejní stanici.

Blekotal, že kufr našel a mínil ho odevzdat. Jenomže zpanikařil. Byl předveden naprosto nevinně. Na otázku, co je v tom kufru, pochopitelně nedovedl odpovědět.

„Tak se na to podíváme,“ řekl policista a okamžitě svůj záměr provedl. Obsah kufru přestal být tajemstvím. Po kolekci stříbrných přiborů nebylo ani památky.

Máta příšerně zaječel. Z kufru se vykutálela uříznutá dívčí hlava. Uvnitř byly i další části jejího těla. Máta poznal Alenu Šotolovou.

Také policisté okamžitě věděli, o koho jde. „Je to jeho holka!“ řekl ten, který otevřel kufr. „Chodili spolu na diskotéky. Teď ji zabil a šel odklidit její mrtvolu. Z toho se jen tak nevylže!“

Máta měl tentýž dojem.

NE ZCELA BĚŽNÝ PROCES

Byl to nezvykle přísný trest. Patrně nejvyšší, jaký kdy vlídný a laskavý soudce Pejra vynesl. Obvykle ho veřejnost kritizovala spíše pro přemíru shovívavosti. Tentokrát nikoliv.

Skutková podstata byla jasná. Sedlák Dolina zastřelil na svém pozemku svého souseda Votlučku. Tvrdil, že nešťastnou náhodou. Dolinovy ovce byly několikrát předtím napadeny vlky, kteří se potulovali v okolí. Škodu nikdo neplatil, a tak se rozlíčený majitel ovčince rozhodl, že šelmy zastraší střelnou zbraní. Přiznal se, že byl odhodlán některého z vlků zabít, ačkoliv věděl, že jde o chráněné zvíře. Ale cítil k tomu morální právo. Nenechá si devastovat stádo nějakými přivandrovalci z Polska nebo ze Slovenska. Tak to alespoň posuzovali přírodovědci.

Dolina se se vši rozhodností bránil nařčení z úkladné vraždy. Přísahal, že viděl šelmu plížící se k jeho ovčím, a střílel na ni. Když pak viděl mrtvolu svého souseda, nedovedl si to vysvětlit. Šlo o nějakou poruchu ve vidění nebo snad o chvilkové zatemnění mysli. V žádném případě by však nezvedl zbraň proti člověku.

Nebylo mu uvěřeno. Naopak zde byly zcela nepochybně přítěžující okolnosti. Dolinův zrak byl velmi dobrý a splést si člověka s vlkem se nezdálo pravděpodobné. Zato se našlo dobré vysvětlení, proč se Votlučka

---

pohyboval na Dolinově pozemku. Šlo totiž o soky v lásce. Paní Dolinová bývala Votlučkovou snoubenkou, a i když posléze dala přednost Dolinovi, říkalo se ledacos. Dolinová sice popřela, že by se po svatbě s Votlučkou stýkala, a Dolina přísahal, že nechoval sebemenší podezření, ale proč se soused v noci plížil k jejich stavení nedovedli věrohodně vysvětlit. Votlučka byl znám jako poctivý člověk a nikdo v okolí nevěřil tomu, že by snad hodlal u sousedů něco zcizit.

Na základě těchto poznatků se očekával trest spíše v dolní hranici sazby. Jenže soudce Pejra byl jiného názoru. Vyměřil Dolinovi patnáct let ve věznici s ostrahou, a ještě litoval, že nemůže sáhnout k rozsudku mnohem tvrdšímu. Ale nemohl použít výjimečného trestu, neboť šlo o osobu zcela bezúhonnou, těšící se dobré pověsti.

Po vynesení rozsudku se soudce rozloučil se svými spolupracovníky a opustil soudní budovu. Spolu se svým přítelem, zoologem Petákem, nasedli do auta a odjeli do vinárny na skleničku vína. Peták se vlastně s Pejrou setkal po mnoha letech. Nikdy by se do severomoravského města nedostal, kdyby nedošlo k překvapivému výskytu vlčí smečky. Došlo k rozsápání několika desítek ovcí a sedláci trvali buď na náhradě škody, nebo na povolení k odstřelu. Tvrdili, že ani nejde o skutečné vlky, ale pouze o zdivočelé psy. Doktor Peták, na slovo vzatý znalec, přijel proto, aby tyto názory potvrdil, nebo vyvrátil. Při té příležitosti se setkal s bývalým spolužákem z gymnázia a byl rád, že si s ním může po čase potlachat.

Trochu ho nyní vyvedlo z míry, jak nekompromisně soudce tento zajímavý případ pojal.

„Víš, Lubomíre,“ řekl, „ten Dolina na mne působil docela sympaticky. Taky bych nerad viděl, kdyby mi někdo chodil za ženou. Asi bych po něm nestřílel, ale určitě bych ho fyzicky napadl. Něčím bych ho přetáhl nebo mu něco hodil na hlavu. Rozhodně bych si to nenechal líbit! Ten Dolina zkrátka nepřiměřeně žárlil a bránil čest své ženy víc, než bývá obvyklé. To se přece dá pochopit! V podstatě se zachoval úplně normálně, proč tedy tak vysoký trest?“

Soudce se zamračil. „Ten člověk je ničema!“ prohlásil nekompromisně. „Protože si opatřil zbraň proti chráněné zvěři. Chtěl zabíjet vlky, rozumíš? Hodlal likvidovat vzácné šelmy, které jsi sem, jak doufám, přijel chránit. Víš, jak dlouho jsme v našem okrese žili bez vlků? Sedmdesát

---

šest let! Tehdy je vybili takoví primitivové, jako je ten Dolina. S těmi chrapouny, kteří myslí pouze na svůj prospěch a nic jiného nevidí, nesmíme mít slitování! Opravdu žasnu, že ty, uznávaný zoolog, jsi schopen stavět se na jejich stranu."

Pak soudce téměř vykřikl: „Jenomže obětí měl být vlk, který je v celém kraji nenáviděn. Lidé se chovají jako nepřítel! V každém domě se vykládají nesmyslné historky o krvežíznivých vlčích, a dokonce, představitel si to tmářství, přišli na pořad dne bájní vlkodlaci! Zase se hovoří o lidech, kteří se za měsíčních nocí proměňují ve vlky! Ano, slyšíš dobře! Takové řeči se vedou a soustavně se vzbuzuje nenávisť k ohroženým zvířecím druhům!“

Soudce by snad byl schopen vykládat dlouho do noci, ale zoolog začal povážlivě zívat. Bylo načase se rozloučit.

Soudce ale nebyl schopen odebrat se do klidného domova. Byl příliš rozrušen, a tak se rozhodl pro malou noční procházku. Opustil přítele a vydal se ztichlými ulicemi k okraji města. Zvolna se uklidňoval. Tiché, klidné večery nade všechno miloval. Zvláště když svítíl měsíc, jak tomu bylo dneska. Za úplňku se cítil nesmírně dobře. Rázem se zbavil všech civilizačních chorob, které ho sužovaly. Všechny útrapy a stresy z něho spadly, cítil se, jako by omládl o celá desetiletí.

Soudce došel až za poslední domek ve městě. Před ním byly voňavé louky a za nimi se rýsovaly hluboké beskydské lesy. Číslo z nich podivné a lákavé tajemno.

Pak se ozvali vlci. Jejich naléhavé vytí znělo soudci jako vábivá píseň. Zdálo se mu, že ho volají starší kamarádi.

Déle už to soudce nevydržel. Zvedl hlavu k úplňku a několikrát pronikavě zavyl. Pak se proměnil v obrovského vlka a mohutnými skoky vyrazil k lesu.

IMBECIL

Celá ta podivuhodná historie začala na náměstí v Boleslavi. Věčně rozhiňnaný imbecil Matýsek Louda se zčistajasna rozběhl přes vozovku a než ho mohl někdo zadržet, zmítal se pod koly autobusu. Se zlomeni-

---

nami a těžkým otřesem mozku ho odvezli do nemocnice a chirurgové ho dávali hezkých pár týdnů dohromady.

Jenomže s Matýskem se během léčení stala neuvěřitelná změna. Nehihňal se, neskotáčil, ale v jednom kuse vykřikoval, že měl být zabit vlastní ženou a jejím milencem, ačkoliv pochopitelně nikdy žádnou ženu neměl. Na laskavé oslovování nemocničního personálu odpovídal hrubostmi a rozbíjel všechna dostupná zrcadla, neboť tvrdil, že se v nich nepoznává.

Sotva byl jen poněkud schopen chůze utekl z nemocnice a vydal se na stanici Veřejné bezpečnosti. To se neobešlo bez komplikací, neboť v Boleslavi vůbec netrefil, nikdy v životě tu prý nebyl a divil se, proč ho z Pořečova odvezli právě sem.

Na stanici Veřejné bezpečnosti seděl poručík Sláma. Usmál se na příchozího a přátelsky mu pokynul: „Jak se daří, Matýsku? Už tě v tom špitále slepili?“

Čekal zahihňání a nějakou slabomyslnou skopičinu, ale nedočkal se. Imbecilova tvář byla zavilá a nepřístupná. „Soudruhu, netykejte mi!“ ozvalo se z bláznových úst. „Vůbec vás neznám a přicházím v úřední záležitosti. Jsem Stanislav Zelenka, poštovní doručovatel z Pořečova.“

„A já jsem admirál Nelson,“ chtěl říci poručík, ale včas tuto větu spolkl. Nemohlo být pochyb, že má před sebou Matýska, ale na druhé straně by Matýsek zase nikdy nemluvil tak, jak to právě slyšel před chvílí! Co s ním v té nemocnici vlastně udělali?

„Pokračujte!“ řekl Sláma a zkoumavě si imbecila prohlížel. Byl upřímně zvědav, čím ho vyléčený Matýsek překvapí.

„Přiznám se, že spouště věcí kolem sebe vůbec nerozumím,“ začal Matýsek a těžce se posadil. „Proto jsem také přišel sem. Mám takový nepříjemný pocit, že se tady se mnou hraje nějaká nečistá hra. V nemocnici mi tykali a chovali se ke mně tak, jako bych byl nepřítel. Ale já přece dobře vím, co mluvím! Jenom nechápu, proč jsem v cizím městě uprostřed cizích lidí! Kdo to zařídil, že jsem se z Pořečova ocitl až tady?“

„To je snadné vysvětlit,“ pravil poručík, „na náměstí vás porazil autobus.“ A v duchu kroutil hlavou nad tím, jak se teď Matýsek vyjadřuje. Zřejmě se mu to tím nárazem v hlavě zase pomíchalo a vybavily se mu zcela nové představy. Sláma ho znal už řadu let, a až dosud nikdy od

---

něho neslyšel větu, která by měla smysl. Až do té nešťastné autonehody se životem spíše prohlašoval.

„To je přece nesmysl!“ vybuchl imbecil. „Jakživ jsem v Boleslavi nebyl, nemám tady známé ani příbuzné. V životě mě nenapadlo sem zajet. Jak by mě tedy mohl přejet autobus?“

„Připustíte alespoň, že jste byl pěkně potlučen?“ řekl poručík, který nevycházel z údivu nad Matýskovou proměnou. „Můžete mi říci, jak jste k těm úrazům přišel?“

„Chtěli mě utlouct,“ ztlumil hlas Matýsek, „moje žena a její milenec, který se jmenuje Falta. Počíhali si na mne v lese, když jsem nesl důchod nadlesnímu Hrabánkovi. Zřejmě doufali, že to Bezpečnost bude považovat za loupežné přepadení, kterých se v okolí předtím několik vyskytlo. Ale já jsem je viděl! Dřív, než jsem omdlel pod jejich ranami, jsem je poznal! Nedovolím, aby unikli spravedlnosti! Musí být okamžitě zatčeni, rozumíte?“

Poručík, již dokonale zmatený, přikývl. „Ale jak si vysvětlujete, že nejste v tom vašem Pořečově, nýbrž v Boleslavi?“

„To si vysvětlit nedovedu,“ řekl Matýsek. „Pamatuji si, jak do mne tloukli tyčemi a já jsem volal o pomoc. Pak jsem ztratil vědomí. Co se stalo mezi tím, než jsem se probudil v nemocnici, to opravdu nevím. Můj pobyt tady je pro mne dokonalou hádankou. Třeba mě považovali za mrtvého a odvezli mě sem, aby na ně nepadlo podezření. Nebo to udělali z jiných důvodů. Nevím...“

„Hm...“ udělal poručík, „a víte náhodou, kdy vás přepadli?“

„To si pamatuju docela přesně,“ děl imbecil, „právě proto, že jsem nesl ten důchod nadlesnímu Hrabánkovi. Stalo se tak před polednem 10. června 1962.“

„Tedy před sedmi léty,“ zabručel Sláma již dokonale popleten.

„Jakto, před sedmi léty?“ zlobil se Matýsek. „Nedělejte ze mě cvoka!“

„Račte se podívat na kalendář,“ řekl poručík. „Píše se rok 1969, s tím se nedá nic dělat!“

Matýsek se opravdu vrhl ke kalendáři a s vykulenýma očima si jej prohlížel. Listoval v něm, zíral na jednotlivé týdny a těžce, namáhavě dýchal. Pak se chytil za hlavu a rozvzlykal se. „To přece... není možné! To není možné! Sedm let v bezvědomí!“

„Uklidněte se,“ pravil chlácholivě Sláma, „a zkuste mě, prosím vás,

---

sledovat. Nepřerušujte mě a věřte, že vás nechci balamutit. Vaše skutečné jméno je Matěj Louda a od narození bydlíte v Boleslavi. Sám vás znám řadu let, a proto jsem vám při vašem příchodu tykal. Před nějakou dobou vás postihlo neštěstí. Neopatrně jste přecházel ulici a porazil vás autobus. Byl jste vážně zraněn, kromě jiného jste měl silný otřes mozku. Snad právě proto se nyní považujete za někoho jiného!“

„To není možné!“ vykřikl Matýsek. „Mohu přece kdykoliv dokázat, že jsem Stanislav Zelenka! V Pořečově znám každého a každý tam zná mne! Nemohu přece být někdo jiný!“

„Tady vás také znají,“ ujistil ho poručík, „a o vaší totožnosti nemůže být nejmenších pochyb. I kdybyste připustil, že jste dvojníkem Matěje Loudy, musel byste nám nejen vysvětlit, co jste dělal tady, když vás porazil autobus, ale také kde jste pobýval těch sedm roků, které vám prokazatelně chybí.“

Matýsek sténal s hlavou v dlaních a snažil se na něco podstatného si vzpomenout.

„Prosím vás,“ zašeptal potom, „nemohl byste mi půjčit peníze na cestu? Potřebuju si zajet do Pořečova. Musím za každou cenu zjistit pravdu! Rozumíte? Chci se na vlastní oči přesvědčit, jestli má minulost je pouhá fantazie!“

Ale Matýsek do Pořečova zatím nejel. Přecenil své síly i vliv rozčilující rozmluvy v poručíkově kanceláři. Po několika dalších minutách omdlel a sanitka ho odvezla zpět do nemocnice.

Poručík Sláma byl však rozmluvou s Matýskem zcela šokován. Nedovedl si vysvětlit, jak je možné, že imbecil, který nebyl až dosud schopen sestavit rozumnou větu, vůbec nepůsobí dojemem zaostalého člověka. Co se to v jeho mozku stalo! Kde se vzalo to fantazírování o poštovním doručovateli z Pořečova?

Tyhle starosti mi chyběly, bručel poručík, když zjistil, že se k Matýskovým výplodům fantazie ustavičně vrací, ale z vědeckého hlediska je to jistě velice zajímavé. Psychiatři by se tím rozhodně měli zabývat! Vida, co všechno se může přihodit s mozkiem člověka! Zrovna nedávno jsem viděl v televizi, jaký je to důležitý, a přitom křehký orgán. Z prostomyslného cvoka je najednou poštovní doručovatel z Pořečova. No, mohl si vybrat něco atraktivnějšího. Pořečov, Pořečov... kde vlastně to hnízdo leží?

Poručík se zadíval na nástěnnou mapu republiky. No vida, podivil se, ono to ani není tak daleko! Čtyřicet, možná padesát kilometrů. Slabá hodinka jízdy na motorce...

Tuto myšlenku vzápětí rozhodně zaplašil. Přece nebude brát vážně blázna! Příslušníci Bezpečnosti mají dost jiných úkolů, nehledě na to, že to ani není jeho rajón.

Ale co se stane, až Matýska propustí z nemocnice? Určitě se do toho zatraceného města rozjede a může tam někomu pořádně zkomplikovat život. Nebylo by na místě tomu předejít? Padesát kilometrů přece není žádný problém! A není třeba tam jet služebně... Což si takhle udělat malý soukromý výlet za účelem poznávání naší krásné vlasti? Kdoví, možná že je v tom Pořečově dokonce hezky...

Asi si dám pár pořádných facek, řekl si poručík Sláma už naprosto rozhodnut. V životě jsem ještě neměl tak mizerný důvod někam jet. Vždyť to, co dělám, je přinejmenším podléhání mystice! Přece je mi sakra jasné, že Matýsek nemůže být nějaký listonoš, tak proč na to pořád myslím? A proč se chci přesvědčit o tom, o čem ani v nejmenším nepochybuju?

Pořečov bylo malé, malebné městečko, které koneckonců stálo za vidění. Sláma uvažoval, má-li se vydat za svým kolegou na stanici Veřejné bezpečnosti, ale posléze dal přednost poště. Už proto, že stála na náměstí v pěkně zdobené secesní budově. Sláma zašel do kanceláře, kde seděl starý, značně olysalý poštmistr.

„Mám takový zvláštní dotaz,“ řekl nejistě poručík, „vlastně ani nevím, jestli jsem ve správném městě. Je docela možné, že si pletu Pořečov s Říčanami. Nebo s Postřekovem.“

„Jen se ptejte,“ pravil vlídně poštmistr. „Všichni jsme lidé omylní, a není třeba se za to stydět.“

„Prosím vás,“ vyhrkl Sláma, „není u vás náhodou zaměstnán jako poštovní doručovatel nějaký Stanislav Zelenka?“

Poštmistr se na něho pátravě podíval. „Zelenka?“ řekl. „Ale toho přece zabili před šesti... no, před sedmi léty?!“

Poručík téměř zavrával. „Zabili?“ zakoktal. „A kdo ho zabil?“

„Jo, soudruhu,“ řekl s gustem poštmistr, „to byla tenkrát moc ošklivá vražda! Něco takovýho tu nepamatuju, a jsem tady třiatřicet let! Už před tím tu došlo k dvěma loupežným přepadením. Vedoucího Pramene praštili v podlouhání do hlavy a sebrali mu tržbu. Potom zase omráčili vrchního

---

číšníka od Zeleného stromu. Už tyhle případy pobouřily veškeré občanstvo. Ale když utloukli pana Zelenku...“

„Jak se to stalo?“ skočil mu do řeči poručík.

„Ten den zrovna roznášel důchody,“ vysvětloval poštministr, „a nesl peníze nadlesnímu Hrabánkovi do myslivny. To se jde kus lesem. V záhybu cesty se na něho vrhli, utloukli ho a sebrali mu peníze. Snad ho chtěli jenom omráčit a zbytečně moc přitlačili. Kdoví...“

„A chytili je?“ zeptal se Sláma.

„Vlastně nechytily,“ děl stařík. „Podezření padlo na nějakýho Pepka Ránu. Zloděj, rváč a neděláček. A taky se říkalo, že ho vrchní při tom přepadení měl poznat, ale nebyl si stoprocentně jistej, a tak o tom mlčel. Teprve ta vražda mu rozvázala jazyk a hoši z kriminálky si pro Pepka šli domů. Chtěli ho překvapit, ale moc se jim to nepovedlo. Zahnali ho na půdu, obklíčili, a vyzývali ho, aby jménem zákona slezl dolů. Jenže on neslez a místo toho na ně začal střílet. Čert ví, kde vzal pistoli, ale měl ji, a tak z toho byla přestřelka jako na Divokým západě. Holt se Pepkovi nechtělo zpátky do basy, a taky tam nešel. Dostal ji, říkali, přímo do srdce, takže ho naložili rovnou do rakve. Ty z Bezpečnosti to strašně mrzele, protože počítali s tím, že jim Pepek prozradí svého komplice. No, nevyšlo to. A ten komplic se po těch všech událostech zřejmě zalek, protože od té doby se u nás už nic nestalo.“

„A ten Zelenka,“ vzpomněl si Sláma, „měl ženu?“

„Co by neměl?“ podivil se poštministr. „Naříkala nad jeho rakví jako pominutá. Jenže sejde z očí, sejde z mysli. Dlouho vdovou nezůstala. Vzala si nějakýho Faltu. Moc pořádněj člověk to je. Hodnej, pracovitej, příčinlivej.“

Poručík cítil, že se pod ním pohupuje podlaha.

Nazítří se poručík Sláma ohlásil u velitele okresního oddělení majora Sládka. Podrobně mu celý případ vyličil a potom na majorovo přání ještě dvakrát.

„Koukněte, Sláma,“ pravil posléze major, „jste marxista?“

Poručík přisvědčil.

„Jste si absolutně jistej, že nechodíte do kostela nebo nejste členem nějaký tajný sekty?“

Poručík tuto možnost se vši rozhodností popřel.

„Tak já vám něco řeknu, Sláma,“ děl major téměř slavnostně. „To, co jste mi tu vykládal, je metafyzika, spiritismus, nebo dokonce buddhismus. My marxisté ve stěhování duší nevěříme, a tudíž od toho taky půjdeme. Případ byl s konečnou platností vyřešen, pachatel zahynul, a víc nás nemusí zajímat. Kdybysme se s tím piplali, tak bysme se dostali buď do blázince, nebo do kláštera. Já, Sláma, ani po jednom, ani po druhém netoužím. Vy snad ano?“

„V žádném případě,“ odpověděl poručík, „ale zjištěné skutečnosti jsou takového rázu...“

„Zjištěné skutečnosti?“ zvedl obočí major. „V nějakém Pořečově utloukli listonoše. To je jediná jistota. Někdo mohl mít podezření na jeho ženu a jejího milence. Třeba o tom mluvil před tím imbecilem, který to jakoby vůbec nevnímal. Jenomže jak ho porazil ten autobus a narazil mu kokos o dláždění, vznikl v šedé kůře mozkové nějaký těžko vysvětlitelný proces. Magorovi to začalo myslet a krom toho se mu vybavily některé děje, o kterých slyšel vyprávět. Tím se taky stalo, že se začal pokládat za listonoše.“

„Mně se to nezdá,“ zavrtěl hlavou poručík.

„Mně taky ne,“ připustil major, „ale je to vcelku přijatelný vysvětlení. Co chcete, Sláma, dělat? Usvědčit po sedmi letech pravého pachate-

---

le na základě mrtvého listonoše, který se převtělil do magora přejetího autobusem! Kam byste s touhle metafyzikou chtěl jít?“

„Ale spravedlnost...“ zakoktal Sláma.

„Podívejte, Sláma,“ řekl otcovsky major, „my přece děláme, co můžeme. Chytáme lumpy všeho druhu a zavíráme je. Ale na tyhle věci jsme krátký. Jestli je nějaká vyšší a dokonalejší spravedlnost, než je ta naše, tak houby záleží na tom, jestli na nějakýho gaunera zapomeneme. Ale jestli taková spravedlnost není, pak nemůže být ani převtělování a váš imbecil nemůže bejt zabíječ listonoš.“

„Ale já bych přece jen...“ namítal poručík.

„Sláma!“ houkl major. „Dejte si odchod! A přečtete si něco od Jiráska. To vás přivede na rozumnější myšlenky!“

„Provedu!“ zvolal poručík a ukázněně opustil místnost.

Zpráva z Černé kroniky: ŠÍLENEC VRAŽDIL NA MALÉM MĚSTĚ. 9. října byli v Pořečově ve svém domku surově utlučeni manželé Faltovi. Vrahem je slabomyslný M. L., až dosud považovaný za zcela neškodného. Krátce po činu byl dopaden a dopraven do ústavu pro duševně choré.

NEGALANTNÍ AMANT

René Suldek byl svým způsobem pojem. Hezký, poměrně mladý muž sebejistého vystupování kráčel od úspěchu k úspěchu. Také s ženami to dovedl, a nehodlal se na žádnou z nich trvale vázat. Jeho podezíravá povaha mu to nedovolovala. Předpokládal, že ženy jsou zistné, vypočítavé, a každého, kdo jim to svou naivitou umožní, okamžitě oškubou. Měl se tudíž na pozoru, i když si potěšení v dívčí náruči neodpíral.

Také nyní prožíval mimořádně příjemný večer. V kavárně se seznámil s neobyčejně přitažlivou a vzrušující intelektuálkou. René ji okamžitě zaujal a ona se neobrnila zbytečnou stydlivostí. I když při hovoru předvedla mnoho ze svých rozsáhlých znalostí a oslňovala bystrými postřehy z umění i filosofie, zajímalo ji i to, jak bude tento večer pokračovat. Měla podobné představy jako René. Potěšilo ji také, že má nedaleko byt a vše proběhne bez komplikací.

Dáma se jmenovala Kamila a přiznala se, že je rozvedená, rozhodně to však nebrala jako tragédii. Netrpěla mindráky a na večer se Suldekem se těšila. Odhadla ho na zdatného milence a jeho sebevědomí jí nebylo proti mysli. Odešla s ním z kavárny v dobrém rozmaru.

I u Reného všechno začalo v pohodě. Intelektuální úvahy přešly v milenecké tlachání a nic nestálo v cestě vášnivě prožitému večeru. Také sexuální sblížení se obešlo bez disharmonických tónů a oba milenci byli spokojeni. Dali si to najevo mnohokrát opakovanou rozkoší. Nikde se neobjevil sebemenší mráček, z něhož by mohlo zapršet.

Blížila se půlnoc. Hrátky se blížily ke konci a René začal významně zívát. Zřejmě už myslel na ranní vstávání, které z celé duše nenáviděl. Zejména po vysilujícím večeru.

Také Kamila usoudila, že společné zážitky byly dostačující.

„Víš co?“ špitla spokojeně. „Zůstanu u tebe. Místa tu máš víc než dost a já spím tiše jako myška.“

Ale René to nekviatoval s porozuměním. „Nepřipadá v úvahu,“ houkl, „jen se pěkně sbal a jdi domů! Můžeme si zase zavolat a sejít se.“

Kamila překvapeně pootevřela ústa. Změněný tón jí nevyhovoval. „Můžeš mi vysvětlit,“ řekla nespokojeně, „proč se mám v noci trmácet na druhý konec města?“

„Protože mám s dámami své zkušenosti,“ odvětil příkře, „spím velice hluboce a hned tak něco mě neprobudí. Jedna děvka, která tady zůstala přes noc, mě okradla o marky a tři prstýnky.“

Kamila zrudla, potom zbledla a neuvěřitelným způsobem vytřeštila oči.

„Ty mě srovnáváš s nějakou zlodějskou děvkou?“ zachrčela. „Mne, absolventku Filozofické fakulty Univerzity Karlovy? Jestliže se mi okamžitě neomluvíš, zažiješ strašné věci!“

René nedocenil vážnost situace. Zabuřel něco v tom smyslu, že slušná žena nevrhne chlapovi do postele dvě hodiny po seznámení, ale to bylo poslední, co učinil.

Kamila se během několika vteřin proměnila v divokou ďáblici. Rozječela se a rozvřeštěla na plné obrátky, přičemž na sobě trhala oděv, potom rozrazila dveře na chodbu a volala o pomoc. Několik lidí vyběhlo ze svých bytů, aby se dozvědělo, že to hnusné prase jí znásilnilo. Kamila se rezolutně dožadovala okamžitého příjezdu policie a viníkovu odvedení do vazby.

René rázem ztratil svou příslovečnou suverenitu. Pokoušel se Kamilu uklidnit, ale pouze přiléval oleje do ohně. Ta už byla v takové ráži, že nebylo v lidských silách ji utlumit.

Policie se dostavila velice záhy a představitelům zákona bylo vše jasné. Právě tak jako nájemníkům, kteří málem Reného zlynčovali. Mladá, ztýraná a plačící žena vzbuzovala všeobecný soucit. Násilník byl odvezen na záchytku a Kamila nadiktovala svým ochráncům protokol. René začínal mít neblahé tušení, že to s ním nedopadne dobře.

Tušení bylo pravdivé, ba ještě příliš optimistické. Suverén René Suldek se stal obětí policejní zvůle a hříčkou ve spárech nezávislého soudu. Byl obviněn z brutálního znásilnění, které bylo v plném rozsahu a nade všechny pochybnosti prokázáno. Oběť se všem jevila jako osoba důvěryhodná, těšící se nejlepší pověsti. Zato o Reném neřekl nikdo nic dobrého. Sousedé si o něm nikdy nemysleli, že má co dělat ve slušné společnosti, dívky z jeho okolí se stydlivě prohlašovaly za jeho dřívější oběti a konkurenti nesmlčeli jeho příslovečnou brutalitu. U soudu vlastně nebylo co řešit. Jednoznačný průběh skončil jednoznačným rozsudkem, proti kterému se René pro jistotu ani neodvolal. Jeho obhájce mu to ani nedoporučoval.

Tisk si na násilníkovi smlsnul a Kamila, tato nevinná, politováníhodná oběť, triumfovala. Výčitky svědomí rozhodně neměla.

„Zdálo se, že je to slušný, vzdělaný člověk,“ vzpomínala, „který se obstojně vyzná v moderním malířství. Ale vzápětí se v něm probudilo zvíře, kterému vězení s ostrahou jediné prospěje!“ Což není úplně vyloučeno.

KONEC ČISTOTNÉHO PÁNA

Inženýr Karel Bejbl byl člověk úhledný, upravený a čistotný. Ale i to je slabé slovo. Jeho načinčanost a vymydlenost byla až provokující. Měl patologickou zálibu v čistotě a normální drsnáci se při pohledu na tu chodící reklamu na mycí prostředky občas otrásli odporem. Ale Karel Bejbl na to nedbal. Koupal se při každé příležitosti, nejméně však dvakrát denně. Myl si hlavu, dřel vousy, stříhal si nehty a pečoval o svůj zevnějšek tak, že se výrazně lišil od většiny svých vrstevníků.

Nedá se říci, že tím něco získal. Dokonce i ženy se při styku s ním poněkud shovívavě usmívaly. Bejbl jim příliš voněl a jeho vymydlenost na mnohé působila příliš zženštile. Některými byl pokládán za výstředníka, jinými dokonce za homosexuála. Ale jeho životní styl zůstával neměnný. To, co jiní muži prohýřili v cigaretách nebo alkoholu, utrácel za mýdla, rozličné krémy a luxusní voňavky. Nakonec si Bejblovo okolí na jeho extravagance zvyklo a začalo je tolerovat. Koneckonců nikomu neškodil a ke každému se choval slušně, ne-li přímo vybraně. Není divu, že nepřitahoval zášť ani nenávisť. Ze všeho nejvíc byl považován za trochu komickou a všeobecně přijatelnou figurku, která své okolí obohacuje a zahání nudu všedních dnů.

Ale potom došlo k nečekané změně. Inženýr Karel Bejbl se zamiloval a jeho láska byla opětována. Nešlo však o schůdnou a jednoduchou záležitost. Vymydlený inženýr přebíral snoubenku Rudolfovi Peckovi, muži velice atraktivnímu a sebevědomému. Dívka se jmenovala Gizela a její nečekané rozhodnutí bylo přijímáno se všeobecným údivem.

Rudolf Pecka přijal svůj neúspěch sportovně, ale tajně skřípal zuby. Jeho ješitnost dostávala zabrat. Když viděl, jak se Gizela vedle namydleného manekýna spokojeně usmívá, nebo dokonce natřásá, začal v duchu Bejblovi slibovat pomstu. Pochopitelně pomstu na úrovni. Nechtěl se prát ani vyvolávat hádky. Dával si pozor, aby se nezesměšnil, a usilovně přemítal jaké zbraně zvolit. Občas ho ledacos napadlo, ale vzápětí to zase zavrhl jako příliš přízemní a ne dost důstojné jeho všeobecně uznávaného intelektu.

Pak na to konečně přišel. Když zjistil, že jedna z jeho bývalých lásek si říká madame Loisa a úspěšně podniká v oboru jasnovidectví, přímo zajásal. Okamžitě ji navštívil a domluvil se s ní. Snadno ji získal pro žert, který považoval za mimořádně povedený. Šlo jen o to přivést inženýra Bejbla k madame Louise. Bylo to snazší, než očekával. Bejbl byl nejen čistotný, ale i zvědavý. Možná také trochu pověřivý. O nadpřirozené jevy se zajímal dost intenzivně a kartářky rozhodně neřadil mezi pochybné, nebo dokonce podezřelé existence.

A tak se čistotný inženýr ocitl tváří v tvář madame Louise. Pečlivě se na tu návštěvu vyfintil. Byl vykoupaný a navoněný, těžko by na něm někdo našel vadu. Také Louisa si na sobě dala záležet a vypadala jako skutečná vědma z amerických hororů. Bylo jasné, že její prorocká slova bu-

---

dou mít náležitou váhu. Bejbl se už nyní tvářil vnímavě a soustředěně. Jako by na slovech, která budou vyřknuta, kdovíjak záleželo. Madame Louisa dlouho, předlouho míchala karty. Pak je teatrálně rozhodila po stole a úporně dýchala. Bylo to nakažlivé a Bejbl cítil, jak se ho zmocňuje tajuplná síla. Atmosféra v místnosti pozbyla všednosti a madame Louisa, obestřena podivným kouzlem, brala do ruky jednu kartu za druhou. Pokyvovala hlavou, vraštila čelo a mračila se, jako by spatřila něco velice hroživého a nebezpečného. Bejbl na ni zíral krajně znepokojeně, neboť se začala ozývat jeho hypochondrie. Začal se v duchu dohadovat, co vlastně vědma vidí. Nejvíce ze všech variant se obával rakoviny a leukemie už proto, že se v jeho rodině poměrně často vyskytovaly.

Konečně madame Louisa promluvila. Její hlas zněl nadpozemsky, vlídně, ale do toho se mísila jakási odhodlaná nemilosrdnost. Zřejmě nebyla zvyklá kličkovat, couvat a přikrašlovat pravdu. Věštila bez zábran jako pravá jasnovidecká osobnost.

„Jestliže jste slyšel metaforu o čemsi, co udeřilo jako blesk z čistého nebe,“ pravila, „jde právě o to, co vás ohrožuje. Ještě nevidím jasně přesnou podstatu hrozby. Není to však nemoc.“

Bejbl si poněkud oddychl, ale napjatě poslouchal dál.

„Ach ano,“ vydechla, „myslím, že jde o velice vážný úraz, který za jistých okolností může končit smrtí. Řítí se na vás jako dělová koule. Každé manévrování a uhýbání bude nesmírně složité. Nevím, co vám poradit. Nemáte příliš času. Osudový okamžik se dá jen těžko zastavit. Řeknu vám jen tolik: do chvíle střetu se stačíte třikrát vykoupat!“

Vědma sebrala karty ze stolku a těžce oddychujíc se postavila k oknu. Otírala si rozpálenou tvář o těžké fialové závěsy. Chvilí se dokonce zdálo, že omdlí. Hleděla nepřítomně a bylo těžké na ní ještě cokoliv požadovat. Bejbl to pochopil a vypotácel se z pokoje. Točila se mu hlava a do dobré nálady měl hodně daleko. S veškerou naléhavostí si uvědomoval, že jeho život je vážně ohrožen. Ale čím? Přejede ho auto? Spadne mu na hlavu balkon? Nebo ho na ulici zastřelí nějaký pomatený bandita?

Inženýr Bejbl byl otřesen, a dokonce se mu zdálo, že se začal potit. To bylo něco, co absolutně nesnášel a pravidelně to řešil krátkým pobyttem ve vaně. Nebo alespoň sprchou. Také nyní ho to samozřejmě napadlo. Vykoupe se a...

V té chvíli se zarazil. Uvědomil si nebezpečí, protože po třetím vykoupaní se dostaví pohroma! Nač to tedy uspíšit? Nemusí se přece ustavičně cachtat ve vaně! Prokáže-li zdrženlivost, může nebezpečí oddálit.

Trochu ho to uklidnilo. Vlastně bude záležet pouze na něm, jak se zbývajícím časem naloží. S pomocí pevné vůle může nebezpečí zadržet na dost dlouhou dobu!

V Bejblovi zrálo rozhodnutí. Jeho vztah k vaně se začal prudce měnit. Stával se z ní nepřítel číslo jedna. Agresor, s kterým je třeba skoncovat. Je třeba vyhlásit nové priority. Nelze pochybovat o tom, že záchrana života musí mít přednost před dodržováním hygienických pravidel. Nastal zásadní zlom v Bejblově životě. Muž, který až dosud všechny kolem sebe rozčiloval svou extrémní čistotností, se přestal koupat a voda se stala jeho úhlavním nepřítelem. Madame Louisa zvítězila na celé čáře. Zpočátku to příliš nevadilo, ale jak mýjely dny, začalo být každému jasné, že se z inženýra Bejbla stává špindíra. O vymydlenosti se nedalo ani šeptnout. Bejbl byl upocený, usmolený, a začínal páchnout. Krátce nato mu ukázala záda Gizela a vrátila se k spolehlivějšímu Rudolfovi Peckovi. Nechala se slyšet, že s podnikavým smradochem nechce mít nic společného.

Ale inženýrem Bejblem to neotřásl. Nekoupal se a pustnul. Život mu byl milejší než sympatie spoluzaměstnanců. Pecka, který již dosáhl svého, se pokusil zachránit ho. Navrhl mu, aby znovu navštívil madame Louisu, jelikož postavení hvězd, jakož i jiné náležitosti, se mohlo zásadně změnit. Ukázalo se však, že madame Louisa změnila adresu a odstěhovala se do Holandska, což byl konec Bejblových nadějí.

Následoval definitivní pád. Zpustlý a zdevastovaný inženýr Bejbl odešel z podniku a zmizel kdesi v nepřehledném davu. Jen občas ho někdo zahlédl a referoval soucitně nebo potměšile ostatním. Nějaký čas pobýval na nádraží mezi bezdomovci a pak se odstěhoval do kanálu. Pomoc Armády spásy rozhodně odmítal, protože tam vyděděncům kromě polévky nabízeli, ba přímo nutili, i koupel. Té se Bejbl brání zuby nehty. Dokonce nosí při sobě cedulku, kde zakazuje zdravotníkům, aby ho v případě svrabu či jiné kožní choroby vykoupali. Chce se dožít požeňnaného věku a jiné cesty nemá.

LOJZA

„Kam zas máš namířeno?“ houkla nevrle Květa Kurešová na bratra Lojzu, který se zvolna loudal ke dveřím. „Mně se zdá, že se ti chce zpátky do kriminálu, ty starej hambáři!“

Lojza provinile sklopil oči a tiše zamumlal, že pořád doma být nemůže, protože by se tady určitě zbláznil.

„Lepší je přijít doma o rozum,“ poučila ho přísně sestra, „než venku o hlavu. A to se ti jednou stane! Dvakrát ti lidí natloukli, že jsem tě ani nemohla poznat! Vlastní žena tě vyhodila z domova a kamarádi se od tebe do jednoho odvrátili! Jestli nebudeš sedět doma, moc špatně to s tebou dopadne!“

Ale Kureš na dobré rady své sestry nedal. Zase to na něho přišlo a on musel vyrazit ven. Nedovedl to v sobě potlačit, a vlastně ani nechtěl. Vždyť ještě nikomu neublížil a o ničem takovém nikdy neuvažoval. Vyšel před dům a váhavě zamířil k parku. Potom si to rozmyslel. Právě před ním zastavil autobus směřující na předměstí. Lojza do něj bez váhání nastoupil a jel až do Košánek. To už byl vlastně venkov se vším všudy. Dokonce i s opravdickým lesem, který vábil pár set metrů od stanice.

Lojza se tam bez dlouhého rozmýšlení vydal a doufal, že mu tentokrát bude přát štěstí. Nejlépe by bylo, kdyby potkal samotnou mladou dívku asi tak dvanáctiletou. Takové reagovaly nejlépe. Když před nimi Lojza rozevřel svůj baloňák, pod kterým nic neměl, obvykle se upřímně vyděsily. Vytřeštily oči a začaly pronikavě ječet. Jiné protiakce nebyly schopny. Lojza měl čas zmizet bez obav o vlastní bezpečnost a na pár dní se zcela uklidnil.

Někdy předvedl pochybnou krásu svého mužství i dívkám mladším, ale to ho příliš neuspokojovalo. Nebyl to vhodný sexuální objekt a na prožitek s nimi vzpomínal jako na špatně uvařený oběd.

Se staršími dívkami, nebo dokonce ženami, to bylo krásné, pokud nedošlo ke konfliktu. Ne všechny se totiž vyděsily a utekly. Byly takové, které se na Lojzu vrhly a snažily se mu nafackovat. Nebo volaly o pomoc a policajtům posloužily přesným popisem sexuálního devianta. To byly nepříjemné okamžiky a Lojza se jich dost obával.

Nyní došel k lesu a opatrně vstoupil mezi stromy. Coural se zdánlivě ledabyle po okraji a pátral po někom vhodném. Měl smůlu. Potkal jen partu kluků, milenecký pár a staršího houbaře s podezřívavým pohledem.

Pustil se tedy hlouběji do lesa a byl zřetelně nervózní. Měl totiž své zkušenosti a věděl, že nyní potká nanejvýš ženu schopnou obrany. Ale jeho touha předvést se vzrůstala každou minutu. Nemohl to vzdát a těšil se na okamžiky vzrušení. Teď už neměl jiné východisko. Krev mu stoupala do hlavy a on věděl, že se musí vybit za každou cenu.

Pak uslyšel bezstarostný ženský hovor. Vydal se tím směrem a brzy spatřil dvě mladé ženy, které si zřejmě vyšly na procházku. Při pohledu na ně se Lojza trochu zarazil. Zkusit to s nimi se mu zdálo příliš nebezpečné. Nevypadaly na to, že snadno propadnou panice a dají se vyděsit.

Jenomže Lojza už byl téměř v transu. Nemohl couvnout a musel riskovat. Předstoupil před ně jako herec před premiérové obecenstvo. Podívaly se na něj překvapeně a zřejmě očekávaly nějakou otázku. Dočkaly se však něčeho jiného. Lojza se předvedl a sledoval jejich oči, které se měly rozšířit děsem. Ale dostavilo se trpké zklamání.

Ženy se místo úleku pobaveně rozhiňaly.

„Chudinko,“ vyprskla jedna z nich. „Co nám to tu ukazuješ? Tohle nestojí za podívání, kamaráde!“

„Pánským striptýzem by ses rozhodně neuživil, hošánku!“ přidala se druhá. „Do podniku by tě nevzali, ani kdyby sis na to připlácel!“

Lojza se nad touto reakcí upřímně zděsil. Neměl daleko k mdlobám. Zmocnil se ho pocit křivdy a málem se rozplakal.

„A už zmiz, nestydo!“ vyzvala ho první žena téměř rozšafně. „Tohle divadlo nás nudí, a jestli v něm miníš pokračovat, tak tě popadneme za uši a odvedeme k policajtům! Tam to přece znáš, ne?“

Lojza jako omámený vrávoral co nejrychleji odtud. Provázel ho smích obou žen a zmnožoval pocit deprese, který se ho úplně zmocnil. S takovým výsledkem rozhodně nepočítal. Byla to největší blamáž, jakou kdy zažil.

Zmizel v křoví a rozbřečel se doopravdy. Cítil, že ho tento zážitek na dlouho poznamená. Své výlety do přírody teď bude podnikat pln obav a nejistoty. Proč právě on má takové nesnesitelné potíže?

Vším je vinna ta zkažená doba, uvědomoval si nešťastně. Ženy jsou cynické a zcela otrlé! Zkazila je pornografie, promiskuita a všeobecná uvolněnost mravů! Jestli to bude takto dál pokračovat, vysmějí se mi i do-

---

cela malé holčičky! Co si potom počnu? Jsem člověk sexuálně nenáročný a plachý, tak proč nemám právo na chvilky rozkoše a uvolnění? Jestli bude vývoj pokračovat tímto směrem, určitě si jednoho dne hodím mašli!

Jeho myšlenky byly ponuré jako opuštěný, zanedbaný hřbitov. Klopýtal o suché větve a mířil tam, kde tušil okraj lesa. Vůbec si nevšiml silného brunátného muže, který ho již několik minut sledoval. Uvědomil si jeho přítomnost, teprve když ho silák popadl za límec.

„Co je?“ vykvikl Lojza. „Proč to... já jsem nic neudělal!“

„Nežvaň a pojď!“ sykl muž. „Žádná diskuse nemá cenu! Všechno jsem viděl. Když to nevadilo těm ženským, je to jejich věc, ale já to tak nenechám!“

Lojza pochopil, že dnes mu opravdu štěstí nepokvete. Na útěk nebylo ani pomyšlení a muž vypadal velice rozhodně a nekompromisně. Nezbyvalo nic jiného, než se podvolit jeho příkazu. Neodvažoval se ani zeptat, kam vlastně jdou. Ostatně to bylo celkem jasné. Chlapík se zřejmě rozhodl předat úchylné individuum policii. Vedl ho před sebou důrazně, drsně a téměř surově. Došli až na okraj lesa, kde bylo zaparkováno auto. Staré emběčko.

„Sedneš si vedle mne,“ rozhodl muž, „a nepokusíš se o žádnou akci. Jinak dopadneš velice špatně. Víš sám dobře, jak rádi by si lidi na tobě smlsli!“

Lojza úzkostlivě zamžikal očima a neodvážil se odporovat. Muž se posadil za volant a emběčko se rozjelo k městu. Lojza už nepochyboval, že skončí na policejní stanici. Choužil se do plandavého baloňáku a po tvářích se mu valily slzy. Proč jen neposlechl svou sestru a vydal se opět za svými pochybnými rozkošemi?

Auto projíždělo kolem Janáčkových sadů. Jelo zvolna, ačkoliv k tomu nebyl viditelný důvod.

„Víš, co se tady stalo před týdnem?“ zeptal se muž vzlykajícího spoleceujícího. „Jak bys o tom nevěděl! Psaly o tom všechny noviny!“

To Lojza nemohl popřít. Bestiální vražda malého děvčátka otřásla celým městem. Lidé byli rozhořčeni a požadovali pro pachatele trest smrti. Jenomže viník stále unikal. Policie neměla jeho přesný popis.

„Kdyby lidé toho chlápka, co to udělal, dostali,“ uvažoval nahlas muž za volantem, „zřejmě by se s ním nemazlili! Dost možná že by ho roztrhali za živa. Nemyslíš?“

Lojzovi se stáhlo děsem hrdlo. „Ale já jsem to neudělal!“ zachrčel plačtivě. „Já bych nedokázal nikomu ublížit!“

„To se ví, že ne,“ ušklíbl se řidič, „ale na druhé straně jsi odporná, hnusná veš, kterou každý rád zamáčkne! Já si to rozhodně vyčítat nebudu!“

Emběčko zastavilo. „Vidíš támhleten keř?“ ukázal muž. „Tam holčičku našli. Kdesi jsem četl, že vrahové se rádi vracejí na místo činu. Tohle tvrzení je poměrně rozšířené. Lidé ho znají. Takže bude dobré, když si tady vystoupíš! A bez toho kabátu!“

„Ne!“ vykřikl Lojza. „Tohle nesmíte udělat!“

„Máš přece parky rád!“ připomněl mu muž škodolibě. „Už párkrát tě v nich chytli! Tak vypadni a pěkně si přírody užij!“

„Co proti mně máte?“ kvičel Lojza. „Nic jsem vám neudělal!“

„Na to by ses ani nevzmohl, ty podělanej chlíváku!“ ujistil ho muž tvrdě. „Ale náhodou tě potřebuju. Přišel jsi mi jako na zavalanou! Musím policajtům pověsit na nos pořádného bulíka, rozumíš?“

„Vy jste ten vrah!“ vyrazil ze sebe Lojza. „Vy jste uškrtli tu malou holčičku! Teď byste to rád shodil na mne!“

„No vidíš, jak ti to pálí!“ pochválil ho muž. „A teď už vypadni!“

Strhl z něho baloňák a drsně ho vystrčil z auta. Lojza se zapotácel a upadl na úzký chodník u parku. Auto prudce odstartovalo a vzápětí zmizelo za rohem.

Lojza pomalu vstával a v tváři měl nepřičetný výraz. Působil odpudivě. Rukama se snažil zakrýt to, co tak rád ukazoval pubertálním dívkám, a rozhlížel se, kam by bylo možno se schovat. Ale okolnosti byly jednoznačně proti němu.

Z vedlejší cestičky v parku právě vycházela dívka s malým psíkem a okamžitě Lojzovu přítomnost zaznamenala. Rozječela se jako siréna. Ve chvíli se objevily další postavy a vyděšený Lojza se dal na zoufalý útek. Dav za jeho zády se rozrůstal. „To je on!“ slyšel za sebou pronásledovaný. „To je vrah té malé holčičky! Nesmí nám utéct!“

Lojza pádil jako nikdy v životě. Věděl, že mu jde o krk, ale jeho stíhači, hnaní touhou po pomstě, se mu přesto přibližovali.

Musím doběhnout na stanici, umiňoval si Lojza, je hned tady za rohem! Už mě tam vyslychali! Ještě se na mne pamatují! Vědí, že nejsem žádný vrah! Určitě se hned vydají po stopách toho chlapa v emběčku! Jsem vlastně důležitý svědek a mohu jim pomoci!